

Un cop ubicat en l'actual emplaçament, el Club viu l'etapa de màxim creixement, de desenvolupament com a entitat polisportiva i de consolidació amb els primers grans èxits esportius complementats amb una gran tasca social i cultural, que començarien a fer gran el Barcino.

ÈXITS ESPORTIUS I ACTIVITAT SOCIAL EN EL PASSATGE DE FORASTÉ

1953

Les noves instal·lacions del Passatge de Forasté

El club líder en llicències federatives de tennis

Arriben els primers grans èxits en tennis

La importància social i esportiva de La Penya Matinera

La primera escola d'hoquei d'Espanya

El tennis de taula: naixement d'una secció prodigiosa

Palmarès inigualable de l'equip femení de tennis de taula

La transformació d'un club de tennis en un club polisportiu

Les diferents disciplines, en primera línia de competició

Gran oferta d'activitats recreatives i culturals

Neix el butlletí del Club Tennis Barcino

Del prestigi esportiu al reconeixement social

1978

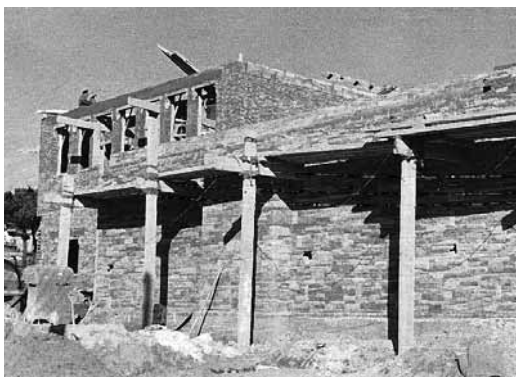
Les noves instal·lacions del Passatge de Forasté

Amb la creació de la nova seu al barri de Sant Gervasi, l'entitat va anar tirant endavant i creixia a mesura que podia adquirir més terrenys. L'augment del nombre de socis al Barcino, a un ritme inesperadament alt, va fer que la junta directiva hagués d'afrontar abans del previst l'ampliació del Club i la construcció de més pistes de tennis. Afortunadament, l'èxit d'inscrits sempre els va superar i el 1954 s'estrenà la quarta pista. No obstant, en inaugurar-se la primera fase d'obres en el Passatge de Forasté, les quatre pistes ja resultaven insuficients perquè dia rere dia el llibre de registre anava creixent. De fet, eren els socis els que marcaven la pauta i amb els seus interessos assessoraven quan era necessari construir i ampliar els equipaments.

En aquella època l'objectiu de la junta era fomentar l'esport amateur, que lligava molt amb la filosofia del Club d'aprendre i divertir-se en un entorn familiar. Pretenien envoltar l'ambient de magnífiques instal·lacions, encara que costés un esforç considerable, per evitar que l'escassetat de mitjans materials perjudiqués els seus plans. "Ens proposem mantenir una marxa econòmica raonable com en qualsevol empresa privada, abonant els interessos que corresponguin, reintegrant els crèdits amb els quals hem estat afavorits, tancant els exercicis amb superàvit", segons els objectius signats el 1954 en el primer número del butlletí de l'entitat per Carles Schilt Blanch, aleshores president del Club Tennis Barcino.

El 1955 marca el moment culminant de les obres en el nou emplaçament. Els primers vestidors, que havien complert la seva missió, en aquella època ja resultaven insuficients i a principis d'abril de 1955 es posaven en funcionament els nous. El 19 de maig del mateix any s'inaugurava el Casal, sense decorar i sense la terrassa, però amb la mateixa estructura actual. Un cop acabades la construcció i l'habilitació de les principals dependències del nou local social, va ser desig unànime que la seva posada en servei coincidís amb la commemoració del mes que es van inaugurar les primeres instal·lacions al Passatge de Forasté, el maig de 1953, encara que s'hagués de posposar la decoració definitiva i el funcionament d'algunes dependències del xalet.

El projecte, que trigà dos mesos entre l'estudi i la realització, sorgí d'un concurs d'arquitectes amb un jurat designat del que també en formaven part els socis fundadors Víctor Ibáñez i Joan Llorens Bassas. La realització del Casal social fou assolida durant el mandat del president Schilt Blanch, que a finals de l'any 1955 rebria el títol de president d'honor amb Francesc Fornés. Aquesta distinció la rebrien posteriorment Enric Moreno, Albert Martorell Otzet, Jesús Ruiz Kaiser –que seria vicepresident primer entre els anys 1977 i 1981 en el mandat de Jordi Vilà–, i Juan Antonio Peña, l'actual president.

1953 Obres de construcció del Casal del Club

1954 Inauguració del Casal Social, 19 de maig

Carles Schilt Blanch va néixer el 9 de maig de 1912 i morí el 3 de març de 2003, coincidint amb el 75è Aniversari de la fundació del Club Tennis Barcino. Fou president d'aquest club des de principis del 1951 fins el 1963, quan accedí a la presidència el fins aleshores vicepresident de l'entitat, Francesc Fornés.

L'any 1951, quan el Barcino va patir una greu crisi degut a problemes amb el contracte de lloguer de les instal·lacions d'Alfons XII, el Club estigué a punt de desaparèixer. A partir d'aleshores l'objectiu va ser salvar l'entitat i, pel càrrec que ocupava, la major responsabilitat d'aquesta missió recaigué sobre el president, Carles Schilt. La seva tenacitat, capacitat de treball i de sacrifici, i el seu entusiasme pels ideals del Barcino, van fer possible que fructifiqués l'obra que propugnaven.

Carles Schilt fou, per tant, un dels impulsors de la nova seu del Club al Passatge de Forasté. Agafà les regnes d'un Club en hores baixes i, amb el seu esperit de ferro i havent sabut rodejar-se de magnífics col·laboradors, va aconseguir convertir-lo en una entitat exemplar.

Temps després, el novembre del 1955, el Barcino va reconèixer els seus esforços constants a favor de l'entitat i li oferí un merescut homenatge de gratitud per la gran tasca que havia desenvolupat per a col·locar el Club en el primer lloc que ocupa, encara ara, entre les entitats poliesportives espanyoles. Durant el solemne acte de reconeixement a la seva figura, Carles Schilt va ser nomenat president d'honor del Club Tennis Barcino.

1954 Sala d'estar, vestuari d'homes, oficines, recinte de tennis taula i sala de cinema

Francesc Fornés Rubió va néixer a Girona el 30 d'abril de 1911 i va morir el 9 de setembre de 1991. Era un home dotat d'una capacitat organitzadora sense límits, d'una dedicació i constància exemplars malgrat les seves múltiples activitats. Fou un gran amant del tennis, esport que practicà durant més de quaranta anys a les pistes del Barcino, el Club de la seva vida.

L'estiu del 1952 es va celebrar una junta general extraordinària en la pista número 1 de l'antiga seu del carrer d'Alfons XII. Semblava que el Club no podria superar la crisi, però fou Francesc Fornés, aleshores vicepresident del Barcino, qui replantejà el problema, aportà solucions, exposà el nou projecte que havien planificat i de manera convincent ressenyà els detalls i marcà el camí a seguir per salvar l'entitat. Les seves idees anirien prenent cos i resultarien fonamentals en l'impuls del nou Barcino.

El 10 de maig de 1953, durant la inauguració dels actuals terrenys del Barcino, Fornés -aleshores president d'Instal·lacions Deportivas, S.A., propietària dels terrenys i instal·lacions del Club, i vicepresident del Barcino-, va prometre la construcció del Casal, el lloc on tots els socis es podrien reunir. Dos anys més tard, tingué lloc la inauguració del nou complex esportiu, que era una realitat gràcies als esforços de moltes persones, però principalment de Fornés. Poc temps després, el novembre del 1955, Fornés i Schilt van ser objecte d'un homenatge de gratitud per part del Barcino per la gran tasca que havien efectuat, i van ser nomenats presidents d'honor del Club Tennis Barcino. Anys més tard, el 1963, Fornés assumí la presidència del Club, responsabilitat que mantindria fins l'any 1971, quan Albert Martorell Otzet fou nomenat president.

Partits d'homenatge a Ricardo Casas

L'any 1955, així mateix, es va inaugurar la cinquena pista de tennis i la pista de patinatge per a l'hoquei sobre patins, el bàsquet i esporàdicament per a l'handbol. A principis de juny es pogué començar a utilitzar el gimnàs, reservat als socis actius, mitjançant el pagament d'una quota especial que en un principi es va fixar en 25 pessetes mensuals per als homes i 15 pessetes per a les dones. S'establí una separació d'horaris per als socis masculins i femenins, i a partir de principis d'octubre es començaren a organitzar classes amb càrrec a la mateixa quota.

Durant els anys següents les obres continuaren augmentant: es van construir tres noves pistes de tennis i el 1958 es va ampliar la terrassa del Casal, es va decorar el saló gran i la resta del xalet.

La Comissió d'Obres va culminar a finals del 1959 les últimes inauguracions, que convertien el Barcino en una de les entitats amb les millors i més vistoses instal·lacions que existien a la Barcelona de l'època.

Albert Martorell Otzet va néixer a Madrid el 13 de març de 1916 i es traslladà a viure a Barcelona l'any 1918. Als vuit anys va entrar a jugar a l'equip infantil de l'Espanyol i als disset anys ja era titular del primer equip. Quan tenia vint-i-vuit anys va deixar el futbol, essent internacional amb la selecció espanyola, per dedicar-se a la seva professió de metge. Va ser un gran esportista que va saber fer de l'esport un element important però complementari de la seva vida. Practicà moltes disciplines, i a l'àmbit de competició va jugar a futbol, a tennis de taula, a rugbi, a hoquei sobre herba, a tennis, i aconseguí diversos campionats. Els anys 1974, 1976, 1979, 1981 i 1982 quedà campió d'Espanya i de Catalunya de tennis en equips veterans. Formà part de la junta directiva del RCD Espanyol del 1946 al 1947 i del 1963 al 1966, quan va cessar per voluntat pròpia. La seva activitat en el món del tennis està totalment vinculada al Barcino, club del qual és soci des de 1955. Entrà al Barcino com a delegat de la secció d'hoquei sobre patins i com a delegat dels tennistes juvenils. L'any 1971, el Club travessava una situació molt difícil i la junta li demanà que acceptés la presidència. El 1975 Albert Martorell va ser reelegit i el 1977, sense acabar el mandat però havent acomplert la seva missió, es retirà i fou nomenat president d'honor de l'entitat. Martorell ha escrit diversos llibres sobre el món de l'esport i ha estat director i col·laborador del butlletí del Club Tennis Barcino durant molts anys. A més de la seva brillant trajectòria com a cirurgià, també és autor i col·laborador de diverses publicacions mèdiques. L'any 1978 el Consejo Superior de Deportes, a proposta de la Reial Federació Espanyola de Tennis, li va concedir la Medalla de Plata al Mèrit Esportiu. També té les Insígnies d'Or de la Federació Catalana de Tennis, del Club Tennis Barcino i de la Peña Blanquiazul de Barcelona. El 1989 el Molt Honorable Senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya li va concedir la Medalla de Forjador de la història esportiva de Catalunya.

Enric Moreno Salvador va néixer a València el 26 de juny de 1901 i va morir el 27 de setembre de 1989. La seva vinculació amb el Barcino començà el 1955, quan entrà com a soci després d'haver conegut el Club convidat pel seu germà, que li presentà diversos directius.

Dins del Barcino, a més d'haver format part en diferents juntes directives fins poc abans de la seva mort, va mostrar especial predilecció per la secció recreativa i en va ser un dels impulsors. Amb la seva contribució va aconseguir que la sala de joc, el billar i el cine adquirissin gran importància dins de l'entitat. Temps després, en l'Assemblea General de socis del 1963, es decidí que Enric Moreno fos tresorer i president de les seccions de billar, bridge i escacs. A banda de la seva aportació en el desenvolupament de les seccions recreatives, va ser un gran aficionat al tennis de taula i l'any 1959 fou nomenat president de la secció succeint Víctor Ibáñez en el càrrec. Era l'època de jugadors com Ramon Godes, Albert Dueso, Miguel Aguerri, Nacha Hospital, Alicia Guri i Mercè Solsona. Portat pel seu interès en fomentar aquest esport, el març del 1960 instituí el I Trofeu Enric Moreno Salvador, a disputar entre els millors jugadors espanyols l'endemà de la celebració dels campionats d'Espanya.

També jugà un gran paper com a accionista i com a president del Consell d'Administració d'Indesa, entitat propietària dels terrenys on s'ubiquen les instal·lacions del Barcino, i l'any 1972 propicià un acord econòmic entre Indesa i el Barcino, ja que aleshores el Club vivia moments difícils. Com a reconeixement a la seva trajectòria, l'any 1980 Moreno fou nomenat president d'honor del Club Tennis Barcino.

1955 Cinquena pista del Club

S'inauguraren els jardins, el camp de bàsquet, tres frontons, el camp de golf en miniatura, el nou parc infantil a prop de l'entrada, dues noves pistes de tennis, que ja en sumaven deu, i l'entrada principal del Club. El parc infantil substituïa el que havia existit dos anys abans i que comptava amb gran varietat de distraccions infantils. Davant del parc es van construir dos frontons infantils d'entrenament, un dels quals, amb el terra pavimentat, s'utilitzaria els diumenges com a pista infantil de patinatge i l'altre serviria exclusivament per a entrenar. Al costat del parc infantil es construiria una pista de terra per al bàsquet, que alliberava la pista de ciment, on es feien els entrenaments i els partits de la selecció nacional espanyola d'hoquei.

Després d'un llarg període en què l'accés al Club s'efectuà pel Passatge de Forasté, el mes de juny de 1959 s'inaugurava l'entrada principal per la Plaça de Narcisa Freixas, dissenyada pel soci Leopoldo Gil Nebot, catedràtic de projectes de l'escola d'arquitectura de Barcelona, amb la col·laboració dels serveis tècnics municipals que van urbanitzar la plaça. Anys més tard, a principis dels setanta, l'entrada es tornaria a obrir pel Passatge de Forasté.

Amb el conjunt d'aquestes obres es tancava simbòlicament un període constructiu de sis anys que havia aconseguit una de les transformacions més espectaculars realitzades mai en un club esportiu.

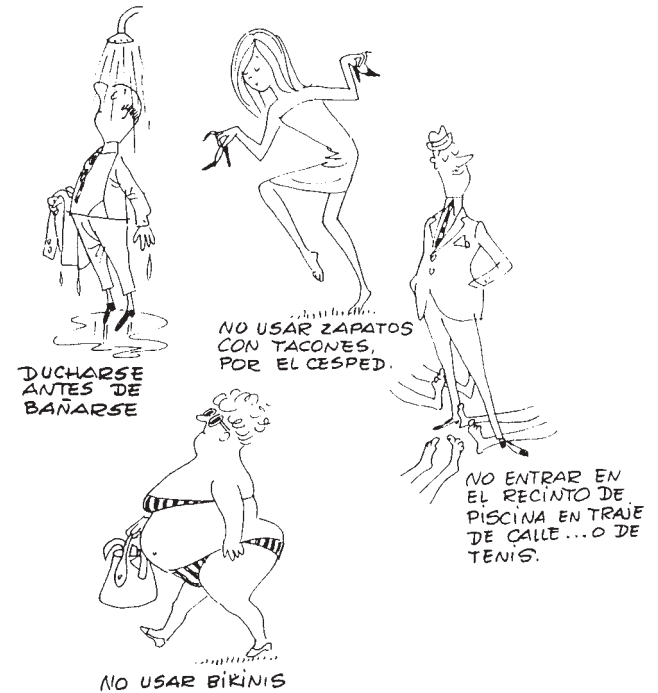
Només quedaven dues àrees de terreny i les obres encara no havien acabat. Restaven dues il·lusions per complir: la piscina i una gran sala d'espectacles, però per fer realitat aquest somni encara haurien d'esperar alguns anys.

En un primer moment s'havien proposat arribar a constituir un club de 500 socis, després es fixà en 1.000, i més tard en 2.000, xifra assolida l'any 1960. L'aportació econòmica dels associats sempre havia estat fonamental en el creixement de l'entitat, i a finals de 1964 el Club ja tenia prop de 2.400 socis, tots en actiu.

L'11 de juny de 1967 la inauguració de la piscina, que disposava dels propis vestidors i dels equipaments complementaris, completava el complex polisportiu. Si la piscina no s'havia fet abans fou perquè s'havia buscat la manera d'ubicar-la acomplint els requisits indispensables en l'aspecte tècnic i quant a la seva superfície. La construcció constava d'una piscina gran de 25x12 metres i una altra d'infantil de 3x4,50 metres, a part del corresponent solàrium comú a ambdues.

En resum, l'any 1967 el Club ja comptava amb deu pistes de tennis de terra batuda, una d'elles amb instal·lació elèctrica, i dues pistes de ciment: una destinada a l'hoquei sobre patins, al bàsquet, al tennis i al futbol sala; i l'altra destinada principalment a l'escola de tennis i que també podia ser utilitzada pel bàsquet o com a frontó. A més, el Barcino disposava de cinc frontons, camp de golf en miniatura, dues pistes de petanca, parc infantil, jardins, passeigs, el Casal amb àmplies terrasses, salons de festes (per a cinema, teatre, conferències i col·loquis), tennis de taula, billar, bridge, servei de bar i res-

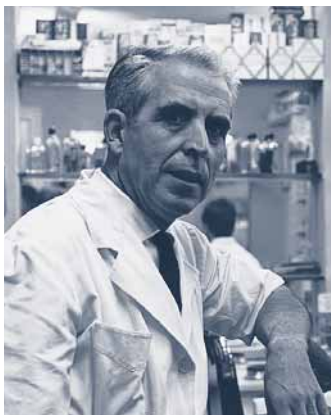
SE RUEGA...

1967 Il·lustració de Muntañola per la inauguració de la piscina

1967 Inauguració de la piscina

1967 Felipe Valverde, responsable de la perruqueria del Club

taurant, piscina –que els primers anys tindria limitada la seva utilització als mesos d'estiu–, vestidor amb més de 1.200 armaris a part dels espais destinats a la secretaria, sala de juntes i perruqueria, amb Felipe Valverde al capdavant. Des dels inicis de la ubicació del Club al Passatge de Forasté, el seu fill Marcel començà ajudant el seu pare en la perruqueria quan només era un adolescent i encara avui s'encarrega de pentinar els socis del Barcino que ho desitgen.

El 1967, amb 3.000 socis, van haver de tancar la quota d'admissió fins que s'estudiés i acordés una nova ampliació dels equipaments.

Un any més tard es va posar de nou en servei el gimnàs, després que es van veure obligats a reduir la seva alçada per poder ampliar els vestidors i van haver de buscar-li un nou emplaçament.

Per donar més facilitats als associats, el 1971 el Club va establir un contracte pel qual els socis podien utilitzar de forma còmoda i en condicions avantatjoses el pàrquing públic que s'havia construït als carrers Bertran i Castanyer, amb capacitat per a 400 vehicles, i que comunicava l'última planta amb l'entitat esportiva.

Les inauguracions d'aquesta etapa clourien el 1976 amb la cobertura de la piscina amb un globus per a poder utilitzar-la durant tot l'any; i amb el camp artificial de plàstic instal·lat a la pista número 11, situada on actualment hi ha el pavelló polisportiu. Aquesta darrera millora resolva el problema que plantejaven les humitats produïdes com a conseqüència del seu emplaçament.

1976 Instal·lació de la coberta de la piscina

1976 La pista del polisportiu actual, un camp artificial de plàstic

El club líder en llicències federatives de tennis

En el tarannà del Barcino, entitat essencialment tennística, destaca la seva vocació d'intensa formació de nous jugadors des de la base a través de l'escola infantil de tennis, que al llarg dels anys ha donat uns resultats òptims.

L'any 1963 l'escola ja estava formada per més de dos-cents nens de totes les edats que actuaven en diferents grups sota la supervisió tècnica dels professors de tennis Domingo Tapiolas i Joaquim Moure. El mateix any, l'entitat tenia 180 jugadors de tennis federats que participaven en diferents campionats.

El Barcino era exemple i model de jugadors per als altres clubs. A finals dels anys seixanta ja figurava en primer lloc entre totes les entitats esportives espanyoles, en ostentar el predomini absolut en la classificació de practicants del tennis amb gairebé 800 llicències, el doble que el club immediat. L'any 1972 l'entitat seguia entre les primeres d'Espanya amb un total de 842 llicències, que representava un 10% del total regional. Entre els motius que van portar el Barcino a encapçalar les entitats tennístiques espanyoles, cal assenyalar l'atenció que sempre havia prestat per intentar que cap associat que practicava el tennis, tant si ho feia a nivell competitiu com de simple esbarjo, deixés de tenir la corresponent llicència federativa.

Domingo Tapiolas Montanuy, Tapi, va néixer a Barcelona el 9 de febrer de 1914 i va morir el 25 de març de 2001. Va descobrir el tennis a les pistes de l'Escola Industrial en la seva època d'estudiant d'arts i oficis. L'any 1947 s'incorpora al Barcino, club que marcaria la seva vida esportiva. Arribà per jugar a tennis, però acabà construint pistes i ensenyant als més joves tot el que sabia sobre aquest esport. Era autodidacta i perfeccionista, i per arribar a ser un bon professor de tennis llegia llibres i rebia els consells d'altres pioners de l'esport de la raqueta com Joan Ventura. Decidí aprofitar els coneixements adquirits per dedicar-se a la pedagogia del tennis. Creà l'escola del Club Tennis Barcino, que va arribar a tenir 300 inscrits, de la qual van sortir molts dels tennistes catalans més destacats. A banda de col·laborar activament en la construcció de les noves pistes del Barcino, es convertí en el primer professor de les actuals instal·lacions del Club. El 1972 va capitane-

1955 Domingo Tapiolas entrenant en el gimnàs del Club

jar l'equip espanyol júnior al torneig de Torquay, i el 1978 fou responsable de la selecció femenina júnior a l'Orange Bowl dels EUA.

Després de tantes experiències, en tornar a Barcelona cedí la funció d'encarregat de manteniment en favor del seu germà mentre que ell continuà assumint el paper de cap de serveis. Tot i rebre millors ofertes d'altres clubs espanyols, optà pels lligams que l'unien al Barcino i decidí quedar-s'hi. Havia estat un home de club i, amb ocasió del seu vuitanta-unè aniversari, el Barcino li va retre un homenatge com a reconeixement a tota la seva trajectòria. El Club Tennis Barcino també li dedicaria la pista número 1 amb una placa commemorativa en el seu honor. A més, Tapiolas rebria la Insignia d'Or de la Federació Catalana de Tennis. El 1995 la Generalitat de Catalunya li va lliurar la Medalla de Forjador de la història esportiva de Catalunya.

1964 Joaquim Moure impartint classes teòriques de tennis

Joaquim Moure Guatas va néixer a Barcelona el 13 de febrer de 1935. La seva vinculació amb el tennis s'origina com a empleat del Reial Club Tennis Barcelona. El 1953 jugava per al Laietà i finalment de la mà de Manel Ibáñez passà al Barcino, on jugà en totes les categories del Club guanyant nombrosos torneigs nacionals i internacionals, fins l'any 1958. Aleshores s'inicià com a entrenador de tennis al Club Tennis Sabadell, quan pertanyia a la categoria nacional com a jugador.

L'any 1953 s'havia proclamat campió d'Espanya de júnior i el 1954, amb només dinou anys, aconseguí ser triple campió de Catalunya, campió en proves regionals i nacionals, i finalista a Nàpols i a Gènova.

Als vint anys juga la Copa Galea aconseguint el subcampionat amb l'equip format per Gimeno, Moure, Santana i Arilla, i durant el mateix any es classifica el número 11 del rànquing d'Espanya.

L'any 1962, Moure arriba al Club Tennis Barcino -on havia donat els seus primers passos en tennis com a jugador amateur i havia tingut una gran trajectòria- per ser professor juntament amb Joan Julve i Domingo Tapiolas.

Arriben els primers grans èxits en tennis

En l'aspecte competitiu, el gran nombre de títols aconseguits en aquesta etapa va contribuir que el Club se situés a l'avantguarda de les entitats esportives.

El 1955 i 1956 Juan Manuel Couder donava al Barcino el Campionat absolut d'Espanya i es convertia en el seu jugador emblemàtic. A les pistes del Passatge de Forasté, *Pepito* Llorens Bassas continuava obtenint èxits a nivell individual i col·lectiu. L'any 1955 guanyava el doble dels Campionats de Catalunya i Balears de Tennis de segona categoria fent parella amb Joaquim Moure. En dobles mixtos, Llorens Bassas i Alicia Guri van guanyar el Campionat Social del 1956 en vèncer a la final els germans Pilar i Ramon Barril. El mateix any el Barcino s'adjudicà de forma brillant el Primer Trofeu Teresa Herrera de tennis en vèncer per 5 a 0 a la final la selecció de Lisboa. L'equip barcinista era format per Joaquim Moure, *Pepito* Llorens Bassas, Àngel Sanz i Alicia Guri en individuals; per Llorens Bassas i Alicia Guri en dobles mixtos; i per la parella Moure-Sanz en dobles masculins.

El 1959 el Barcino aconseguia el campionat de Catalunya i Balears per equips de segona categoria, amb una formació capitanejada per Francesc Marzá. Paral·lelament, Liberto Hernández, que també era professor de tennis del Club, revalidà el títol espanyol en categoria professional i Alicia Guri guanyà el campionat nacional absolut. El mateix any l'equip de tennis s'havia

En aquest període entrenaren a jugadors del Club tant importants com Nacho Muntaniola, Albert Martorell, Joan Margets, Maria José Aubet o Isabel Moure, entre d'altres. L'any 1962 era flamant campió d'Espanya i el 1963 va revalidar el títol de campió d'Espanya de tennis professional en individuals i en dobles, aconseguint aquest mateix títol sis vegades més. Fou internacional en set ocasions i, formant parella amb Liberto Hernández, va assolir les semifinals del Campionat del Món de tennis professional a Eastbourne durant dos anys consecutius. El 1964 i el 1965 Moure es va imposar en els Campionats de Catalunya però va perdre les finals dels Campionats d'Espanya. D'altra banda, ha dirigit l'Escola de Maestria de la Reial Federació Espanyola de Tennis i de la Federació Catalana de Tennis. A més, ha estat capità de les seleccions espanyoles a les copes Galea, Valerio, Copa del Sol, entre d'altres, i ha fet diverses ponències nacionals i internacionals sobre tennis. Joaquim Moure sempre ha jugat en els equips de veterans amb el seu club, el Barcino, però una lesió l'ha apartat de l'equip temporalment.

classificat per primera vegada en el campionat de la màxima categoria, situant-se entre els millors.

En la línia d'èxits mantinguda, va destacar Nacho Muntañola i la tasca del Barcino sota l'experta direcció esportiva de Domingo Tapiolas. Amb aquests triomfs l'escola de tennis recollia els seus fruits i demostrava l'encert de l'esforç de formació des de la base.

El Club havia seguit una línia ascendent i ja havia assolit cotes importants, però mantenia la lògica ambició de seguir progressant. En poc temps, l'equip femení es potencià amb Pilar Barril i Charo Sendra, i l'equip masculí amb Juan Gisbert, que juntament amb Juan Manuel Couder representaria Espanya a la Copa Davis en diverses ocasions. Per mèrits individuals, Gisbert i Couder es convertirien en els dos grans jugadors del Barcino d'aquesta etapa.

Juan Gisbert l'any 1965 aconseguí el triomf en la tretzena edició del Trofeu Comte de Godó amb absoluta superioritat. Per primera vegada en la història del Godó, un dels trofeus més importants del món de l'època, va inscriure el seu nom com a vencedor un jugador barcinista. Gisbert, que es trobava en el millor moment de la seva vida esportiva, derrotà successivament el número 1 mundial, Manolo Santana, el número 6, Osuna, i el número 7, Mulligan. Fou un triomf apoteòsic de Gisbert, que culminava una temporada triomfant en vèncer, el mateix any i en la Copa Davis, al primer jugador nord-americà, Dennis Ralston. A més, el juny del 1965 Couder i Gisbert, que aquell any havien disputat la final de la Copa Davis i havien perdut contra Austràlia, rebrien la distinció del Barcino com a socis de mèrit esportiu. Un any després Couder s'imposaria a Gisbert en la final del Campionat nacional individual.

Amb l'èxit dels jugadors Santana, Gisbert, Couder i Arilla en aconseguir disputar la final de la Copa Davis els anys 1965 i 1967, i més tard gràcies a la televisió, es va crear molta afecció pel tennis a Espanya. Això també revertí en l'augment de socis del Barcino que volien practicar l'esport dels seus ídols.

Era el punt àlgid d'un balanç en què l'equip infantil assolía el V Trofeu Juan Antonio Samaranch i el de tercera categoria A. També s'assolien molts altres trofeus i concursos, tot destacant l'extraordinària participació, en quantitat i en qualitat, en el Campionat Social, en les proves de primavera i en el Concurs Internacional de Tardor, on van participar tennistes d'elit com Mandarino, Gulyas i Drysdale.

L'any 1970 l'equip masculí del Barcino guanyava la primera edició del Campionat d'Espanya de clubs, màxima distinció en tennis, que fins aleshores havia estat circumscrit a un nombre limitat de regions i ara es feia a escala nacional. L'equip, que no va perdre ni un punt dels vint-i-vuit disputats en

Juan Manuel Couder Sánchez va néixer a Valladolid el 23 d'octubre de 1934 i va morir el 18 de maig de 1999. Vivia a Madrid, però amb vint-i-vuit anys decidí ingressar com a soci i jugador de tennis al Barcino, notícia que va ser molt ben rebuda a l'entitat per la gran qualitat de Couder. Havia acabat la seva carrera d'enginyer industrial i hauria de passar llargues temporades a Barcelona interessat en l'estudi de determinades indústries tèxtils. No volia abandonar la pràctica del tennis i escollí el Barcino perquè li semblà el Club més idoni. Arribà amb la seva esposa, Charo Sendra, que també jugava a tennis i havia debutat en el Concurs Nacional en el Club Tennis Barcino quatre anys abans.

Poc temps després Juan Gisbert, que tenia vint anys, va fer el mateix pas i entrà com a soci al Barcino, tot i que ja residia a Barcelona i en el seu cas canviava de club. Ambdós havien començat a pilotjar en les pistes barcinistes i formaven parella en les proves de dobles de tots els concursos, la qual cosa va facilitar el seu ingrés al mateix temps a l'entitat. La qualitat d'ambdós suposaria un exemple i un estímul per a les noves promocions barcinistes. El mes de juny del 1965, la junta directiva del Barcino els va nomenar socis de mèrit esportiu per la seva brillant trajectòria, especialment a la Copa Davis. El mateix any, un Couder nou i inèdit aconseguia el títol de campió d'Espanya en individuals i en dobles. El 1967 Couder, el gran capità, portà al Barcino a la primera conquesta del màxim guardó català per equips. I l'any 1969 acceptà el càrrec per a dirigir tècnicament el Barcino com ja ho havia fet dos anys abans. En reconeixement a la seva trajectòria esportiva, l'any 1970 la junta directiva li va retre un homenatge i li va lliurar una placa signada per tots els jugadors del Barcino com a adhesió al seu mèrit.

la competició, es va imposar a la final per 7 a 0 al RCT Barcelona. Entre els jugadors que van defensar els colors barcinistes figuraven Juan i José María Gisbert, Nacho Muntañola, Albert Martorell Lossius i Margaret Schultze. El mateix 1970 l'equip de primera categoria aconseguia per segona vegada el Campionat de Catalunya masculí per equips, després del títol obtingut el 1967. També l'any 1970 Albert Martorell i Nacho Muntañola es proclamaren campions d'Espanya de segona categoria.

El 1971 el Club Tennis Barcino quedà subcampió d'Espanya i fou el primer representant espanyol que participà en la tercera edició del Campionat d'Europa de Clubs Campions Nacionals, en virtut del seu títol de campió d'Espanya per equips aconseguit de forma brillant la temporada anterior. El Barcino disputà tres eliminatòries de la màxima competició continental i fou eliminat en la fase final, però significà una fita nacional. El maig del mateix any organitzà i s'adjudicà el Primer Concurs Internacional per Clubs reservat a jugadors menors de 21 anys. Van intervenir deu equips, sis d'estrangers i quatre d'espanyols, i s'aplicà el sistema de la Copa Davis.

L'any 1971, el soci i jugador del primer equip barcinista Jordi Muntañola, col·laborador de El Correo Catalán i que a mitjans dels anys cinquanta havia guanyat un Campionat de Catalunya infantil, es proclamà brillantment vencedor del Torneig per a Periodistes Esportius celebrat a Madrid tant en individuals com en dobles.

1967 Alguns components de l'equip de primera categoria del Club. Darrere d'esquerra a dreta, Josep Ma Gisbert, Muller, Ferrero, Jordi Muntañola, Monleón, Juan Gisbert, Molina i Serrano; davant, Couder, Roig, Barril, Aubet, Guri, Margets pare, *Pepito* Llorens i Aguirre

Albert Martorell Lossius el 1972 afegia al seu gran historial de triomfs el Campionat Social, mentre Jordi Muntañola en aquella ocasió quedava subcampió. En categoria infantil, diversos jugadors del Club Tennis Barcino van aconseguir el màxim guardó tennístic espanyol, el Trofeu Manuel Alonso, pel qual competeixen anualment milers de joves promeses a escala nacional: Emili Comes el 1967, Joan Margets el 1968 i Àlvar Margets el 1970. La gran cantera dirigida pel mestre Tapiolas rebé distincions en la pròpia entitat, presidida aleshores per Albert Martorell Otzet. En aquella època ja s'havia constituït la categoria de veterans en el Campionat d'Espanya per equips i el Barcino aconseguí el triomf el 1973.

El 1975 es retiraria oficialment del tennis de competició Juan Gisbert i Juan Manuel Couder substituïria Jaume Bartrolí en la capitania de l'equip d'Espanya a la Copa Davis. El 1976 Nacho Muntañola fou subcampió d'Espanya, Albert Martorell Lossius campió de Catalunya de primera categoria i Francesc Ferrer campió d'Espanya júnior. Ferrer i Àlvar Margets quedaren campions d'Espanya en dobles júnior i de Catalunya de primera categoria. A més, l'equip de veterans es proclamà campió de Catalunya.

Els primers vint-i-cinc anys de l'entitat en la ubicació del Passatge de Forasté conclouïen amb nous èxits perquè el 1977 Martorell Lossius fou campió de Catalunya de primera categoria i l'equip masculí de segona. Isabel Moure i Ana Almansa ho van ser en les classes cadet i infantil. A més, Jordi Vilà, en aquella època president del Barcino, Alicia Guri i Mario Castellà es van proclamar campions d'Espanya de veterans.

1970 En les instal·lacions del Club. D'esquerra a dreta, Monleón, Pepito Llorens, Casas, Marzá, Vilà i Joan Margets

Alicia Guri Canivell va néixer a Barcelona el 28 de juliol de 1929, i arribà a ser tennista perquè el seu pare s'hi va entestar. Al principi a ella aquest esport no li agradava en absolut i, tot i que tenia grans aptituds, el va haver de practicar gairebé per força. Ella preferia la natació i l'hípica, per bé que cap de les dues disciplines les va practicar d'una manera oficial. Poc a poc el tennis li va començar a agradar i amb els anys jugar a tennis li acabà entusiasmant. Amb el Club Tennis Barcino arribà a ser la primera raqueta del tennis femení. Compartia aquest esport amb la pràctica del tennis de taula, disciplina amb la qual també va aconseguir molts trofeus i, a més, li va permetre conèixer el seu futur marit, Floro Salomó, també soci del Barcino, amb qui es casà el maig de 1960.

Alicia Guri va obtenir la supremacia nacional i posseeix un brillant historial en tennis. Entre els títols que aconseguí destaquen el de campiona d'Espanya en dobles femenins des del 1950 al 1958, i els tres títols de campiona en dobles mixtos. En competició individual aconseguí el Trofeuig Comte de Godó el 1953, el Campionat d'Espanya el 1959, i diversos campionats de Catalunya.

Al llarg de la seva trajectòria esportiva Alicia Guri demostrà un gran amor envers el Barcino i pels colors que defensava, tant en tennis com en tennis de taula. Prova d'això fou un viatge que realitzà a Sevilla, on va jugar uns campionats d'Espanya en condicions molt poc propícies –ja que estava embarçada– i juntament amb Nacha Hospital va guanyar tots els títols en disputa.

En tennis de taula ha estat campiona nacional individual en tres ocasions, diverses vegades en dobles, mixtos i per equips. En els campionats de Catalunya ha obtingut molts altres trofeus.

La seva trajectòria li ha fet merèixer la Medalla de Plata de l'Ajuntament de Barcelona en les disciplines de tennis i tennis de taula. A més, el Club Tennis Barcino el 22 de novembre de 1959 li va retre un homenatge com a reconeixement als seus mèrits esportius.

1955 Jugadors de La Penya Matinera

La importància social i esportiva de La Penya Matinera

Entre les activitats que va organitzar el Club amb l'objectiu d'estrènyer la convivència entre els associats hi ha La Penya Matinera, torneig tennístic que va néixer el 1955 de la mà de Josep Roig Plaza amb un esperit esportiu i social. Aquells que es trobaven diàriament per fer esport abans d'anar a la feina, perquè no podien jugar a una altra hora, estudiaren la possibilitat de crear un campionat ràpid, a un set llarg i amb continuïtat. La Penya Matinera també es va organitzar per a poder jugar en moments en què no hi hagués gaire gent a les pistes.

1955 Creació de la lletra de l'himne del Club Tennis Barcino. Lletra: Joaquim Muntañola. Música: Mestre Quirós

Barcino, Barcino es el Club de mis amores
 Barcino, Barcino yo defiendo tus colores.
 Nobleza en la lucha prometo poner.
 Barcino, Barcino tu debes vencer.
 Luchamos con el ansia de victoria, buscamos el triunfo con ardor.
 Defendemos un nombre y una historia, tenemos este orgullo y este honor
 Pretendemos ser fieles a una idea, la idea del triunfo del mejor.
 Amamos el color de una bandera y a defenderla vamos con calor.

Consells Penya Matinera

Al principi, el torneig es disputava exclusivament a les 7:30 del matí, però amb el temps també es jugaria en altres horaris i es crearia la Penya del Migdia i la Penya Nocturna, sempre imposats per la falta de pistes i pels horaris professionals. Més tard també es formaria la Penya Femenina.

Des dels inicis, la Penya Matinera tingué un enorme poder de convocatòria i allò que un dia començà de broma es va convertir en un concurs important i emblemàtic dins de l'entitat. De fet, ha estat l'activitat que més ha fomentat l'amistat entre els socis i que més ha acollit els nous integrants.

En la primera edició van participar una vintena de jugadors i el campió fou Víctor Ibáñez. El segon any el nombre d'inscrits era de gairebé el doble, i així cada any va anar augmentant la xifra de participants de forma progressiva.

En la festa final del torneig tots els jugadors rebien com a ritual una copa amb la inscripció Campió per premiar la participació i, sobretot, l'esforç de matinar en època hivernal.

Aguilar

D'esquerra a dreta, Meya, Aguilar, Brunet, Vilella i Solá

Darrere d'esquerra a dreta, Claudio, Nieves, Grahit, Rusca, Labori, Valsecchi; davant, Conejo, Micó, Ginesta i Puncernau

Miguel Aguilar Mateo va néixer el 18 de febrer de 1936 a Esteruel, a la província de Terol. Soci del Barcino número 687, fou un notable jugador d'hoquei patins, capità del primer equip, i un dels més destacats corredors espanyols de patinatge. Començà jugant de davanter, però acabà jugant de mig perquè el seu entrenador, Francisco Valsecchi, considerava que les seves condicions s'adaptaven millor a aquesta posició. Des del principi combinà la pràctica de l'hoquei amb la seva participació a les curses de patins. L'any 1953 fou seleccionat per a l'equip juvenil d'hoquei patins d'Espanya i el setembre del 1954 s'adjudicà de forma brillant el Campionat de Catalunya i d'Espanya de curses de patinatge, en les modalitats de 1.000, 5.000, 10.000 i 20.000 metres. Durant quatre anys consecutius seria campió de Catalunya i d'Espanya en aquestes modalitats. També el 1954 es va classificar en segon lloc en la prova de patinatge disputada al circuit de Montjuïc, com a preliminar a l'arribada dels participants a la volta ciclista a Catalunya. Tot plegat, unit a la seva brillant classificació obtinguda en les proves de preselecció, li va valer per ser designat com a representant d'Espanya en els Campionats del Món celebrats a Itàlia el mes d'octubre del 1954, on quedà en segon lloc en els 20.000 metres i en quart lloc en la prova de 10.000 metres. Aquell any Aguilar seria nomenat soci de mèrit del Barcino, el seu Club de sempre.

Miguel Aguilar va obtenir els rècords nacionals en pista de 5.000, 10.000 i 20.000 metres. El 1956 fou guanyador de la primera cursa Barcelona-Sitges de patinatge, una dura prova que va comptar amb nombrosa participació, i fou segon a la cursa Vic-Barcelona. L'any 1959 s'apuntà un nou èxit, que s'afegia al seu brillant palmarès, en quedar campió de Catalunya en la prova de gran fons. Dos anys després, Aguilar, que fou seleccionat per a representar Catalunya en els Campionats d'Espanya, fou campió nacional de patinatge en pista i en totes les distàncies. També fou seleccionat per a representar Espanya des del 1955 fins el 1959.

Com a jugador de l'equip d'hoquei del Club Tennis Barcino, va aconseguir pujar de tercera categoria a primera en tres anys i mantingué aquesta categoria de l'any 1956 al 1962. El conjunt barcinista arribà a classificar-se en tercer lloc en la lliga nacional i al Campionat d'Espanya del 1960. El 1962 Aguilar fou un dels integrants de la selecció de Barcelona d'hoquei sobre patins a Moçambic. Poc després, amb 26 anys, l'incondicional capità del primer equip d'hoquei del Barcino rebria un homenatge per part de la junta directiva del Club, com a reconeixement a la seva trajectòria esportiva defensant els colors barcinistes.

Equip de hoquei juvenil, campió de Catalunya i subcampió d'Espanya. Darrere d'esquerra a dreta, Labori, Puncernau, Jorge Grahit, Fransech, Cevallos, Serrat i Anguita; davant, Junoy, Valsecchi, Javier Grahit, Cabré i Oltra

Darrere d'esquerra a dreta, Bassous, Puncernau, Junoy i E. Grahit; davant, Vila, Cabré i J. Grahit

La primera escola d'hoquei d'Espanya

La modalitat de l'hoquei sobre patins estava demanant pas en l'ambient barcinista, potser per la rabiosa actualitat de ser un esport que estava obtenint important activitat a escala nacional.

El Barcino, amb una gran visió del moment esportiu, el 1954 decidí fundar la secció d'hoquei sobre patins i dos anys després es crearia la secció d'hoquei en modalitat sala femení. Aquell any el Club havia estrenat una magnífica pista, construïda aprofitant els ensenyaments tècnics de les que ja existien a Barcelona, que podia competir amb èxit amb les millors. Comptava amb uns jugadors joves però eficients i procedí a l'adquisició de material de primera qualitat. Els inicis no podien ser més prometedors, i la creació d'aquesta espectacular especialitat va despertar un gran interès entre els associats.

El president de la secció fins el setembre de 1955 fou Albert Ribas, que va ser nomenat membre de la Federació Catalana de Patinatge amb el càrrec de president del Comitè Regional de Juvenils.

Abans d'iniciar la temporada 1953-54, els directius del Club Tennis Barcino Carles Schilt, Francesc Fornés, Ricardo Casas i Víctor Ibáñez van atorgar el poder esportiu de la secció d'hoquei a Francisco Valsecchi, un home jove, il·lusionat i que havia estat número u en la promoció d'entrenadors de 1951. Valsecchi acceptà i el resultat va superar les previsions perquè en dues temporades consecutives portà l'equip d'hoquei de tercera a primera categoria.

1967 Equip de hoquei aleví

Francisco Valsecchi Almagro, de pare italià, va néixer a Barcelona el 21 de juliol de 1920. De petit jugava a futbol però la seva mare li ho prohibí perquè sempre arribava amb les cames i els genolls rascats. Aleshores es dedicà a patinar a la pista del Turó i l'any 1939 entrà a formar part de l'equip d'aquest club. D'allà passà a l'Espanyol, més tard al Barcelona i després al Cruz Roja.

Tot i que començà a jugar a hoquei quan ja tenia gairebé vint anys, arribà a ser jugador internacional, però ho deixà quan tenia 34 anys per a convertir-se en entrenador. L'any 1951 fou el número u de la primera promoció de preparadors. I la temporada 1953-54, quan entrenava l'Espanyol, Ricardo Casas i Víctor Ibáñez li van proposar de formar la secció d'hoquei al Barcino. Es van entendre de seguida perquè ell volia entrenar un equip formant jugadors des de la base, amb total autonomia en l'aspecte esportiu. Així, Paco Valsecchi s'incorporà al Barcino el 1954, just quan es va crear la secció d'hoquei. La seva trajectòria fou esplèndida perquè en dues temporades successives portà l'equip de tercera categoria a Primera Divisió Nacional.

Valsecchi també fou entrenador de la selecció nacional d'Uruguai en dos Mundials d'Hoquei celebrats a Barcelona. Els seus coneixements i la seva dilatada experiència van fer que l'any 1959 la Federació Espanyola d'Hoquei sobre Patins li concedís la Medalla al Mèrit Esportiu. Temps després, el Barcino el va commemorar com a soci de mèrit el 1970 i la Federació Espanyola de Patinatge el va nomenar seleccionador nacional juvenil, com a reconeixement pels mèrits desenvolupats al Barcino durant disset anys. Aquesta designació no li va impedir de continuar ensenyant i preparant els equips del Barcino i dirigint l'escola d'hoquei del Club.

La formació del primer equip d'hoquei estava constituïda per Jordi Escuriet, Raimon Aloy, Eduard Palomar, Joaquín de Alós, Joaquín Zabalía, Miguel Aguilar, José Francés i els germans Ernesto i Francisco Casa-Aruta, tots ells promeses d'aquest esport.

El debut oficial s'havia produït a tercera divisió, la categoria més baixa en aquella època, i quedaren campions tot ascendint a segona. Van continuar progressant i l'any següent van aconseguir el títol una altra vegada i l'anhelat ascens a la primera divisió, on s'haurien d'enfrontar amb els millors. Prova que les coses es van fer bé és que van estar a la màxima categoria durant nou temporades i van obtenir molts èxits.

A principis de la dècada dels seixanta, en una lliga formada per vint equips, van aconseguir classificar-se tercers, al darrere del FC Barcelona i el CP Voltregà. En la mateixa temporada van quedar tercers en el Campionat d'Espanya, que es va celebrar al Pavelló d'Esports del carrer de Lleida, a Barcelona.

Francesc Platón, en aquella època seleccionador nacional, sovint sol·licitava l'equip del Barcino per preparar els seus internacionals. Els jugadors barcinistes sempre oferien bon joc i en alguna ocasió fins i tot van guanyar el combinat nacional. En aquells temps comptava amb diversos internacionals juvenils: Raimon Aloy, Liberto Martret, Miguel Aguilar, Paco Meya, entre d'altres. De fet, del Barcino havien sortit molts jugadors internacionals tant júnior com sènior.

L'equip d'hoquei va haver d'afrontar la temporada 1964-65 amb baixes importants i al final van perdre la màxima categoria. Dos anys més tard, però, l'equip va jugar el Campionat d'Espanya a Madrid, on va guanyar el títol i va tornar a ascendir.

Valsecchi en aquella època demanà augmentar la dimensió de la pista d'hoquei, de 20x40 metres, perquè considerava que la que hi havia era petita, que el Club tenia una cantera inesgotable de jugadors i que podrien tenir una gran escola d'hoquei. Als anys seixanta l'hoquei sobre patins destacava amb força en l'esport espanyol i, per tal de fomentar-ne la pràctica, al Barcino es va fer una gran tasca de promoció amb nens de 12 a 13 anys que s'iniciaven en el patinatge. Valsecchi, que a part dels seus dots com a entrenador sabia unir la seva gran psicologia, amb la col·laboració de Joan Francesch, va efectuar una gran tasca de captació d'esportistes amateurs. Aquests jugadors formats a l'escola esportiva serien la base sòlida per defensar els colors del Club.

La del Barcino va ser la primera escola de patinatge i d'hoquei sobre patins que existí a Espanya i la temporada 1967-68 inicià el seu curs fundacional a iniciativa del vicepresident de la Federació Espanyola d'Hoquei, Joaquim Hortal.

Un nombrós grup de nens, alguns dels quals no sabien ni patinar, debutaren en l'hoquei de la mà de Valsecchi. Aquest va formar un equip d'incipients jugadors que s'havien forjat en la categoria infantil i que, el 1964 com a juvenils, aconseguirien la Copa President i un any després el Campionat de Catalunya. Entre els que van arribar a dalt de tot, sorgits d'un planter molt sòlid, hi havia: els germans Grahit, Jaime Labori, Josep Lluís Ceballos, Juli Puncernau, Josep Junoy, Eduard Oltra, Josep Cabré i Ramon Vila. Amb el temps, per l'equip del Barcino passaren i es formaren figures de la talla mundial de Santi García, Joaquim Vilallonga, Jordi Brunet o Miguel Aguilar. Mentre Valsecchi va ser l'entrenador, la secció d'hoquei va estar presidida per Ribalta, Cervera, Martorell i Llincheta.

L'equip juvenil l'any 1970 va fer el difícil doblet guanyant el Campionat de Catalunya i el d'Espanya, en una temporada en què acabaren invictes. El 1971 els equips d'hoquei sobre patins aconseguiren triomfs a escala nacional i regional. El primer equip d'hoquei del Barcino es va proclamar vencedor de la segona divisió i tornà a la primera divisió nacional, on es mantindria fins el 1975, any que tornaren a baixar de categoria. La temporada 1970-71 els jugadors de l'equip de primera categoria regional també van conquerir de forma brillant el primer lloc que els va portar a la segona divisió nacional. I, en la línia dels equips de categories superiors, la mateixa temporada les promeses del Barcino van dominar amb autoritat la classificació del Campionat de Catalunya juvenil.

1972 Equip de tennis taula del Club a Oviedo. D'esquerra a dreta, Salomó fill, Marqués, Caramés, Saguer i Lupón

Joan Maria Tarruella Manzanares va néixer a Barcelona el 3 de juny de 1925 i constitueix un exemple de dinamisme aplicat a l'esport. Va ser una persona especialment dotada per a la realització i la direcció de l'esport. Practicà l'atletisme, el bàsquet, el futbol, l'hoquei, l'handbol i fou jugador de tennis de tercera categoria amb el Club Tennis Barcino, on també practicà el billar a tres bandes i el xapó. El 1944 es federà en la disciplina del tennis de taula i el 1949 fou campió de Catalunya i ascendí a primera. Participà en diversos campionats d'Espanya i es proclamà campió estatal per equips.

La seva vida laboral el portà a viure a Sevilla entre el 1956 i el 1962, on jugà amb el Club Natación Sevilla i guanyà tres campionats individuals, tres en dobles, i sis per equips d'Andalusia. Es traslladà a Panamà durant dos anys i el 1964 retorna a Barcelona, on participa en competicions de veterans i es retira.

Començà a fer els seus primers passos com a directiu al club Ariel i a la Federació Catalana de Tennis de Taula.

El tennis de taula: naixement d'una secció prodigiosa

La secció de tennis de taula, creada sense major transcendència que la de dotar d'un al·licient les instal·lacions de l'entitat i servir de distracció als associats, va arribar a ser una de les més representatives del Barcino i la secció que més títols i honors va rebre durant aquesta etapa. Això va provocar que cada vegada hi hagués més gent en el Club que se sentia atreta per aquest esport.

El 1953, en el local on actualment hi ha la piscina, es va construir la primera sala per a la pràctica del tennis de taula. Era molt espaiosa, amb quatre taules de concurs, on el mateix any es van jugar les finals de dobles del Campionat Regional per deferència de la Federació Catalana.

En categoria masculina, la secció debutà en competicions nacionals el 1954 a Salamanca, on Albert Dueso obtingué el campionat individual i també aconseguiren el subcampionat per equips. Un altre gran èxit de la secció es va obtenir amb motiu de la celebració del Campionat de Catalunya de dobles masculins de primera categoria, on tres parelles del Barcino van assolir les semifinals.

Afiliats des del 1954 a la corresponent federació esportiva, des de la seva fundació la secció de tennis de taula va obtenir molts èxits tant en competicions regionals com nacionals i es va situar de forma destacada en el rànquing de clubs.

El 1977, i durant quatre anys, fou vicepresident de la Federació Espanyola de Tennis de Taula i l'any 1982 participà en la redacció dels estatuts de la recuperada Federació Catalana, de la qual en fou elegit president. El 1987 fou nomenat secretari de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya.

La seva intensa activitat esportiva i la destacada labor en tasques directives han estat reconegudes al llarg de la seva vida. Entre els guardons que ha rebut destaquen la Medalla d'Honor i la Insígnia de Plata de la Federació Espanyola de Tennis de Taula, la Insígnia d'Or del Club Tennis Barcino i la Medalla de Plata al Mèrit Esportiu de la Direcció Nacional d'Esports. També és membre d'honor de la Federació Catalana de Tennis de Taula.

El 1993 fou reconegut com a Forjador de la història esportiva de Catalunya pel Molt Honorable Senyor Jordi Pujol, president de la Generalitat.

Víctor Ibáñez fou el motor de la secció i durant el seu mandat es van obtenir els triomfs més destacats, que culminaren brillantment la temporada 1957-1958 quan, dels 16 títols regionals en joc, els jugadors del Barcino en van obtenir 12. I en els campionats celebrats a València es van aconseguir 6 títols i 1 subtítol nacionals dels 7 que es disputaven. Havien assolit l'èxit més espectacular aconseguit mai per un club.

La secció continuà amb triomfs sota la direcció d'Enric Moreno, però era molt difícil igualar aquella temporada. No obstant, l'any 1959 Albert Dueso repetí èxit proclamant-se campió d'Espanya, un triomf significatiu tenint en compte que coincidí amb les seves noces de plata com a jugador. Ho celebrà guanyant tots els títols: campió individual de Catalunya i d'Espanya, de Catalunya per equips, mixtos i dobles, d'Espanya per equips, regionals i mixtos, i tots els seus partits internacionals. A més, la parella formada per Albert Dueso i Miguel Aguerri, una de les millors d'Espanya a la seva època, van ser subcampions en dobles en l'extraordinari balanç barcinista. 7 títols individuals nacionals i 5 regionals van fer que la Delegació Nacional d'Esports i l'Ajuntament de Barcelona atorguessin la Medalla de Bronze a Dueso i que el Club li dedicués un homenatge. El 1971 l'equip masculí del Barcino recuperaria guardons nacionals que havia cedit.

Albert Dueso i Jordi Palés han estat figures destacades en aquest esport i dels millors jugadors que ha tingut Espanya en totes les seves èpoques. Miguel Aguerri, que tan bé defensà els colors barcinistes en la seva època de jugador, es convertí en seleccionador nacional de tennis de taula.

Altres socis que destacarien en aquesta disciplina esportiva serien Martí Olivar, Josep Maria Palés, Joan Salomó, Gastón Settanni, José Ma Mas, Fernando i Francisco Huecas, José Sagué, Enric Amat, José Luis Carames, Pepe Lupón, Jorge Serrano, el veterà José Luis Culla, i en categoria infantil Jordi i Xavi Muntañola.

Albert Dueso Villacampa va néixer a Barcelona el 1922 i va morir el 30 de maig de 1995. Arribà a ser màxima figura del tennis de taula perquè les seves condicions i qualitats per a la pràctica d'aquest esport eren excel·lents. Es va iniciar en els clubs Ariel, De 7 a 9 i Tívoli, però acabà la seva carrera esportiva al Barcino, club amb el qual se sentí plenament identificat per la tasca única a Espanya que duia a terme entre els jugadors juvenils i infantils. El seu afecte envers el Club Tennis Barcino el va demostrar àmpliament en accedir a jugar per equips en diverses ocasions en lloc d'anteposar la seva participació individual. L'any 1959 Alberto Dueso, capità fins aleshores del primer equip de tennis de taula del Barcino, deixà la pràctica activa del tennis de taula després de vint-i-cinc anys d'activitat ininterrompuda i d'un historial molt brillant. Es va retirar com a jugador amb l'objectiu d'entrenar els joves i de formar noves figures. Fou un jugador cabdal en el tennis de taula nacional de tots els temps i la seva gesta esportiva serà molt difícil de superar. La seva abnegació, el seu esperit de sacrifici i de lluita i la seva voluntat de ferro per assolir l'objectiu proposat van merèixer un reconeixement públic. El 14 de juny de 1959 el Barcino, club amb el qual va aconseguir el Campionat d'Espanya d'aquell any, li va retre un homenatge coincidint amb les seves noces de plata com a jugador en actiu. Al final de l'acte d'homenatge el president del Barcino, Carles Schilt, li va lliurar els obsequis del Club, de la Federació Catalana i dels clubs Ariel, De 7 a 9 i Tívoli. Albert Dueso al llarg de la seva carrera esportiva va rebre nombroses distincions, entre les quals destaca la Medalla al Mèrit Esportiu, en categoria de bronze, que li concedí la Delegació Nacional d'Educació Física i Esports el 1958.

Palmarès inigualable de l'equip femení de tennis de taula

El palmarès de l'equip femení de tennis de taula encara fou superior al masculí, amb més d'un centenar de títols que convertiren el Barcino en el primer club d'Espanya en aquesta disciplina.

L'equip debutà en competició el 1955 en els Campionats d'Espanya celebrats a Sevilla, on obtingué tots els títols per equips, individual, dobles i mixtos, amb Alicia Guri com a figura destacada. L'any següent gairebé va repetir l'èxit a Barcelona, on renovaren el títol en equips, individual i dobles.

El 1957 entrà en l'equip l'extraordinària jugadora Nacha Hospital i el Barcino tornà a guanyar-ho tot. Nacha va jugar sis temporades completes en el Club i durant aquests set anys mai no va perdre un partit i aconseguí els quatre títols en joc els anys 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, un rècord imbatible. El 1962 no hi hagué títols però, un any després a Sant Sebastià, novament Nacha guanyava els quatre títols, fent parella amb Montse Guiamet en equips i en dobles, i amb Ibáñez en mixtos. Després es retirà i el 1964 agafà el relleu Montse Guiamet, que guanyà en individual, per equips i en dobles amb Maria Rosa Rimbau, qui també aconseguiria el mixt.

El 1965, a Madrid, Isabel Moreu i Margarita Recasens van guanyar el doble del campionat d'Espanya. El 1966 Isabel Moreu fou campiona individual i, l'any 1967, a Girona, el Club obtindria un altre títol per equips, amb Moreu i Recasens, que tornaren a guanyar el doble.

El 1969, a Barcelona, Pilar Lupón guanyava el seu primer títol individual després d'un any en blanc. El 1970 fou de nou un any sense títols, i l'any següent es demanà a Nacha Hospital que reaparegués. Acceptà i, formant equip amb Pilar Lupón, van mantenir la seva ratxa triomfal. A més, Pilar Lupón guanyava el títol individual i el mixt amb Jordi Palés. També obtenien la primera Lliga Nacional, amb Nacha, Montse Lupón i Joaquina Messeguer com a protagonistes.

1962 Encontre del Campionat d'Europa a Berlin de la selecció iugoslava i espanyola formada per Montse Guiamet, Nacha Hospital i Anita Navarro

1973 Equip de tennis taula femení del Club. D'esquerra a dreta, Osorio, Moreu, Montse Lupón i Pili Lupón

D'esquerra a dreta, Bruguera, Arañó
i Isabel Raldiris

Maria Ignacia Hospital Ruaix, Nacha, va néixer a Barcelona l'any 1930, en una família sense cap mena de tradició esportiva. Va començar a jugar a tennis de taula el 1943, quan li van regalar una taula de ping-pong i començà a practicar amb els seus germans. L'any següent, quan només tenia tretze anys, va participar en un Campionat d'estiu a S'Agaró fent parella amb Juan Antonio Samaranch i guanyà les seves primeres copes: una d'individual femenina i una altra de mixta.

Per raons familiars passà dos anys a Anglaterra i en tornar, l'any 1956, ingressà al Club Tennis Barcino, on començaren els seus èxits de manera continuada. En poc temps arribà a dalt de tot, es va mantenir sense ser inquietada, i va aconseguir tots els títols possibles. En total, al llarg de la seva curta carrera esportiva, que durà només vuit anys, va guanyar 53 títols: 26 vegades campiona d'Espanya, 6 d'individuals; 17 vegades campiona de Catalunya, 7 d'individuals; 9 vegades campiona de Barcelona, 2 d'individuals; 1 lliga d'honor d'Espanya; i va ser internacional amb la selecció espanyola en 23 ocasions. L'any 1961 guanyà els Jocs de la Fédération Internationale Catholique Education Physique, a Linz. Participà en els Campionats del Món a Dortmund i en els d'Europa de 1962 a Berlín.

Anys més tard, el 1965, contrauria matrimoni amb el seu company de joc i entrenador Ramon Godes, que era el delegat del Barcino. Quatre anys després Nacha quedà vídua amb dues nenes. Temps més tard una d'elles, Ana Godes Hospital, també aconseguiria un gran historial en la disciplina del tennis de taula.

Al llarg de la seva vida a Nacha Hospital li han estat concedits diversos guardons: la Medalla al Mèrit Esportiu de l'Ajuntament de Barcelona i de la Diputació de Barcelona; la Medalla de Plata al Mèrit Esportiu de la Delegació Nacional d'Esports; la Insígnia d'Or de la Federació Espanyola de Tennis de Taula; i la Medalla al Forjador de la història esportiva de Catalunya, atorgada per la Generalitat de Catalunya l'any 1997.

Campionat de tennis taula femení

El 1972, Pilar Lupón aconseguí per primera vegada tots els títols en disputa: per equips amb la seva germana Montse; individual, dobles amb Messeguer i mixtos de parella amb Palés. Un balanç que se superà l'any següent en el Campionat Nacional absolut amb cinc títols i la supremacia de l'equip femení, que tornà a guanyar la Lliga Nacional. A Oviedo, van afegir nous títols nacionals per equips i Pilar Lupón en individuals. En repetir triomf per tercer any consecutiu, el 1973 el Barcino s'adjudicà en propietat el trofeu per equips.

Després d'un altre any sense títols, el 1975 només es guanyà el mixt amb Pilar i Pepe Lupón. Arribà el 1976 i amb ell un nou triomf a la Lliga, la quarta. En els Campionats d'Espanya a Granada tornaren a guanyar-ho tot: en equips, en dobles i en mixtos, a part de l'individual de Pilar Lupón, que una vegada més havia guanyat els quatre títols. El 1977, a Barcelona, obtingueren un nou triomf per equips i un nou títol per a Pilar Lupón.

En categoria femenina, al Club Tennis Barcino sempre mantingué en aquest període un excel·lent nivell de tennis de taula. Cal destacar especialment Alicia Guri, amb 19 títols nacionals -guanyà el títol per equips 9 anys consecutius, del 1953 al 1961, un autèntic rècord-; i les figures emblemàtiques Nacha Hospital i Pilar Lupón. També han estat importants jugadores Carmen Casas, Mercedes Solsona i Pura Osorio.

Darrere d'esquerra a dreta, Aznar, Dueso, Ibáñez, Salomó i Ramón Godes; davant, Aguerri, Guri, Nacha Hospital, Casas i Mas

1975 D'esquerra a dreta, Moreu, Osorio, Infante i Lupón

Pilar Lupón Rosés va néixer a Barcelona el 17 d'agost de 1956 i començà a practicar el tennis de taula als vuit anys, quan el seu pare l'ensenyà a jugar. Als onze anys va fitxar per la secció de tennis de taula del Barcino i inicià la seva exitosa carrera en aquesta especialitat esportiva als Campionats del Món celebrats a Munic quan tenia només dotze anys. Era la participant més jove del torneig i constitueix un cas realment insòlit en ser una practicant novella que a aquella edat ja no tenia rival en la història del popular esport.

Component d'una de les sagues més exitoses que ha tingut el Club, després de molts anys en competició Pilar es retiraria el 1984 amb 33 títols nacionals, tots amb el Barcino. Des del Campionat d'Espanya de l'any 1968 a Sevilla, sempre va estar en actiu i va obtenir un bagatge de

trionfs espectacular que incloïa tots els títols possibles: 26 Campionats de Barcelona, 25 d'Espanya i 2 de Catalunya, 10 victòries a l'Espanya-TOP, 7 Lligues Nacionals i 7 títols a la Lliga Catalana, a part de 12 títols nacionals en categoria juvenil i 12 Medalles d'Or en equips i mixtos en els Jocs del Mediterrani. El 1979, amb només deu anys de competicions internacionals, Pilar Lupón havia estat la primera esportista espanyola de tots els temps i de qual-sevol especialitat que assolís el centenar de convocatòries amb la selecció nacional, i mantindria el rècord amb 160 partits internacionals oficials.

L'any de la seva retirada rebria un homenatge per part del Club Tennis Barcino, al qual s'hi van sumar les Federacions Espanyola, Catalana i de Barcelona.

La transformació d'un club de tennis en un club polisportiu

Un dels punts que es van considerar indispensables en la nova etapa barcinista va ser la necessitat de crear un club on cada un dels membres d'aquesta família pogués trobar-se en el seu ambient esportiu i pogués practicar la seva afeció preferida. La intenció era crear un club familiar, amb la secció recreativa, el tennis com a esport base i diferents seccions. Per aquest motiu s'acordà de crear les seccions de tennis de taula, d'hoquei sobre patins i de bàsquet.

Entrega de premis d'un encontre de bàsquet femení

1957 Exhibició d'esgrima en l'homenatge a Ricardo Casas

L'any 1954 s'havia estrenat la pista d'hoquei sobre patins i en la mateixa pista es van col·locar uns pals de formigó armat, únics en el seu gènere, per a jugar a bàsquet i també per a practicar l'handbol. Es van habilitar tres frontons, dos d'ells construïts especialment per a aprendre a perfeccionar el joc del tennis. Es va nomenar una Comissió Esportiva i un president per a cada secció, i es van buscar professors i entrenadors capacitats. Més endavant, l'exitosa progressió dels equips del Barcino i el creixement social del Club van induir a crear noves seccions, fins a arribar a dotze disciplines esportives, gairebé totes federades. D'aquesta manera, i sense pretendre-ho, el Club Tennis Barcino es va convertir en el primer club polisportiu espanyol en l'àmbit estrictament amateur.

1959 Equip de bàsquet del Club. D'esquerra a dreta, M. Dausà, I. Dausà, Pujol, Fonollosa i Mas; davant, Rimbau, Bofill i Sàmper

Ricardo Casas Oliveras va néixer el 24 de maig de 1911 a Barcelona i morí el 9 de juliol de 1986. Procedia de l'antic Barcino i tingué un paper molt important en la transformació del Club en una entitat polisportiva. El 1953 entrà a formar part de la junta directiva com a delegat esportiu, càrrec que ostentà fins que dimití l'any 1957. En l'àmbit esportiu, Ricardo Casas fou un jugador de tennis notable. Va guanyar el Campionat Social individual del Barcino des del 1940 fins el 1944 i posteriorment el 1951. En dobles el guanyà els anys 1940 i 1942 i consecutivament del 1951 al 1957. Sempre fou un tennista actiu i també guanyà diversos títols en campionats de segona categoria, en veterans i en súperveterans. Durant molts anys jugaria a l'equip de veterans fent parella amb Albert Martorell Otzet, amb el qual es proclamaria campió de Catalunya i d'Espanya en diverses ocasions. Casas va ser una figura fonamental de les seccions esportives del Club, i no marxà fins que tot l'engranatge espor-

tiu que dirigia estigué prou organitzat i consolidat. Sota la seva direcció, i als sis mesos del seu nomenament, es constituí la secció de tennis de taula i gairebé simultàniament la d'hoquei sobre patins. Posteriorment en el Club es crearien les seccions de gimnàstica, bàsquet, esgrima, billar, bridge, escacs, esquí i hoquei sala femení. Fins l'any 1957, les diferents seccions esportives havien aconseguit diversos campionats d'Espanya i algunes copes del Generalísimo.

El juny de 1957 el Barcino el va distingir com a soci de mèrit i li dedicà un homenatge amb la participació de totes les seccions esportives. En el sopar de comiat se li va lliurar la Insígnia del Club, en platí i brillants, un artístic pergami -homenatge especial de la junta directiva a la qual va pertànyer- i un llibre amb les signatures de tots els esportistes que havien defensat els colors de l'entitat sota les seves directrius i orientacions.

1960 Jugadors de billar del Club. Darrere d'esquerra a dreta, Martínez, Montserrat, Juanico, López (croupier), Trilla, Tacher i Valsecchi; davant, Monleón, Alsina, Cruells, Ribas i Bofill

1960 Sala de bridge

L'establiment de noves seccions es duia a terme a mesura que es construïen les instal·lacions. En aquesta època, l'entitat realitzà canvis i millores de gran efectivitat pràctica en serveis i en infraestructures: escoles, organitzacions de proves oficials i federatives, dotacions de concursos, etc.

Durant la tardor de 1955 es van iniciar els primers concursos socials de **bridge**, amb la disputa del campionat individual i per parelles, que van despertar un gran interès entre els nombrosos associats aficionats a aquest joc. Més tard, l'entitat també organitzaria curssets de bridge de competició. Un dels jugadors del Club Tenis Barcino que destacaria en aquesta disciplina seria Martín Olagorta Arrieta.

El Barcino també va ser un fervent seguidor de l'**esgrima** i així els socis van poder practicar aquest esport en les seves instal·lacions.

El mes d'octubre de 1955 s'anuncià la inauguració oficial de la sala de **billars** i van tenir lloc partides d'exhibició a càrrec de primeres figures nacionals en les modalitats de xapó i carambola. L'especialitat del billar va venir una mica imposada per la inauguració, el 1960, del Primer Campionat Social, guanyat per Antonio Torrent i Pedro Farriols. El campionat va tenir molta acceptació i motivà la decisió per part del Club de crear-ne la secció. Els billars de l'entitat s'havien col·locat a la planta superior i, segons acordà la junta, es consideraven com a equipament esportiu. El seu ús quedava reservat únicament als socis majors de 17 anys per la necessitat de mantenir els billars en bon estat de conservació. A partir d'aquí, es començaren a organitzar torneigs de classificació de billar, modalitat a carambola lliure, que eren molt disputats. La temporada 1972-73 el jugador barcinista Josep Mascaró quedaria campió de Catalunya de xapó en segona categoria, i les temporades 1974-75 i 1975-76 José Luis Cervantes donaria més èxits al Club en aconseguir el campionat de Catalunya en tercera categoria i el subcampionat en segona.

El Club Tennis Barcino també confirmà la constitució de la secció d'esquí, fet que sorprenia com a entitat tennística que era. Encara sorprengué més quan el Club va posar a disposició dels socis un xalet de quatre plantes a l'estació d'esquí de La Molina, que podia albergar còmodament 160 persones. A l'entitat li interessava fomentar l'esport de l'esquí i tenia gran confiança en l'èxit del desenvolupament d'aquestes activitats. El 1956 el Barcino ofería per primera vegada als seus associats la possibilitat de gaudir dels avantatges de l'allotjament en aquesta estació hivernal. Per a poder sol·licitar reserva de lliteres en els xalets era condició indispensable la prèvia inscripció a la Secció d'Esquí del Club, mitjançant el pagament de 25 pessetes per temporada. La Comissió Esportiva, amb el desig d'oferir als socis els màxims avantatges, va acordar federar la nova secció d'esquí, amb l'objectiu de tramitar un nombre limitat de targetes federatives. Per acord de la Comissió Esportiva, el març de 1956 s'havia celebrat el Primer Concurs Social d'Esquí, amb proves d'habilitat i de descens, dotat amb importants premis per als millors classificats en categoria femenina i masculina. Posteriorment tindrien lloc unes proves classificatòries i, a la vista dels resultats en ambdues competicions, s'establiria la Classificació Social que serviria de base per a la designació dels corredors oficials del Barcino. Als anys seixanta, el Club obtingué una excel·lent classificació en el campionat nacional d'esquí disputat a Navacerrada.

Més endavant, al Club no li fou renovat l'arrendament de les dependències que ocupava a La Molina. I, per resoldre el problema que això ocasionava als aficionats a l'esquí, construïren també allí l'edifici social que, tot i que era allunyat geogràficament, era una autèntica prolongació del Barcino. Es va començar a construir el març de 1963 i s'inaugurà el 17 d'abril de 1964. Però temps després, el 1979, el xalet es va haver de vendre com a solució econòmica per a l'entitat. Aquesta venda necessària va permetre fer una sèrie d'obres imprescindibles: tres pistes de tennis, el pavelló polisportiu i les dues pistes d'esquai.

La secció de **gimnàstica** va aconseguir molts èxits tant nacionals com internacionals en gimnàstica de competició. El 1958 Emilio Lecuona era el primer gimnasta del Barcino. Campió d'Espanya d'aquella temporada en primera categoria, fou seleccionat per a participar a l'Olimpíada de Roma de 1960, juntament amb un altre soci del Club, Enric Montserrat. Altres protagonistes masculins destacats en aquesta disciplina serien Luis Abaurrea, Gonzalo Frías i José Genestar. En categoria femenina, l'equip del Barcino format per Elena i Montserrat Artamendi, Renata Muller i Carme Vila, i dirigit amb gran eficiència per José Bassal, el 1959 i el 1960 guanyava els campionats d'Espanya. La tardor del 1961 la secció de gimnàstica organitzava el primer curset femení de Rítmica Moderna per a les sòcies actives i infantils entre 11 i 15 anys.

El 1964 eren nou les especialitats que es practicaven al Club: tennis, tennis de taula, hoquei sobre patins, bàsquet, esquí, futbol sala, bridge, billar i gimnàstica, i en diverses d'aquestes especialitats serien campions nacionals.

En l'ambient social del Barcino al voltant del 1965 també es van anar agrupant de forma informal fervorosos practicants de la **petanca**, alguns dels quals ja tenien certa experiència com Salvador Valls.

El 1966 es va organitzar el Primer Concurs Social, que es va disputar en forma de lligueta i a una sola volta. L'any 1968 s'aconseguí la segona classificació del Campionat de Catalunya, amb un equip format per Josep Poyuelo, Jaume Simó, Ramón Bregante i Francisco Valsecchi.

Més tard, l'any 1973 la petanca es constitueix com una secció de la mà de Manel Pastells, qui presidí la secció durant vuit anys. S'estableixen aleshores tres campionats de petanca en el Club: el Concurs Social que ja se celebrava des dels seus orígens i els Campionats de Primavera i de Tardor.

En **bàsquet**, el primer equip del Barcino quedava campió de grup del Campionat de Catalunya el 1956. A finals dels anys cinquanta aquest esport s'havia reorganitzat de la mà d'Agustí Fonollosa –un dels jugadors més antics del Barcino i entusiasta preparador de l'equip juvenil–, José Luis Martínez –el jugador internacional del FC Barcelona que preparava els primers equips del Barcino–, i amb José Pérez Alba com a president de la secció. L'equip

1957 Equip masculí de gimnàstica del Club. D'esquerra a dreta, Martínez Lecuona, Frías, Estebet, Abaurrea i el professor d'educació física

1958 L'equip mixt al gimnàs del Club. Darrere d'esquerra a dreta, Ginesta, Fornesa, Montserrat, Castell i Lecuona; davant, Sànchez, Muller, Montse Artamendi, González, Vila, Elena Artamendi i Ibáñez

Germanes Artamendi. Elena i Montserrat Artamendi García van néixer a Barcelona el 7 d'agost de 1939 i el 17 de setembre de 1941 respectivament.

La trajectòria esportiva de la dinastia Artamendi en gimnàstica femenina fou brillant. El juliol de 1959, Elena es va proclamar campiona d'Espanya absoluta a Montjuïc. Darrera d'ella es van classificar la seva germana Montserrat, dos anys menor, i Renata Muller. Era un nou èxit del grup del Club Tenis Barcino, molt ben dirigit pel preparador José Bassal. El 1960, l'equip femení de gimnàstica del Barcino conqueria la Copa del Generalísimo, amb l'equip integrat per les germanes Artamendi, Renata Muller i María del Carmen Vila.

L'any 1961, Montserrat Artamendi agafà el testimoni i fou la primera classificada, individualment, en el campionat espanyol per equips. Aquell estiu, Elena i Montserrat van participar amb l'Escola de Gimnàstica Rítmica Emilia García a la III Gymnaestrada, celebrada a Stuttgart, com a úniques representants espanyoles. El grup estava compost per la professora Emilia García de Artamendi i les gimnastes Elena i Montserrat Artamendi i Glòria Batalla. En la tercera edició d'aquesta concentració mundial, van participar 26 països i un total de 10.000 esportistes actius. Hi participaven les escoles de tots els països, tots els mètodes i els gimnastes de totes les edats.

El palmarès d'Elena Artamendi és inigualable: guanyà vuit vegades el Campionat de Catalunya absolut del 1958 al 1964, sis amb el Club Tenis Barcino; obtingué set victòries en el Campionat d'Espanya, i en cinc d'elles representava el Barcino, del 1958 al 1962. Per equips, Elena ha estat cinc vegades campiona d'Espanya, del 1959 al 1962, i totes a excepció d'una integraven l'equip del Club Tenis Barcino. A més, participà a les Olimpíades de Roma l'any

1960, i el 1962 fou la primera gimnasta espanyola a arribar a una final del Campionat d'Europa, celebrada a París. En total, guanyà en més d'una vintena de competicions internacionals.

Montserrat Artamendi també tingué una dilatada carrera esportiva, aconseguint quatre vegades el subcampionat d'Espanya absolut, del 1959 al 1962. En una de les especialitats, el salt a cavall, quedà tres vegades campiona. A més, fou subcampiona absoluta de Catalunya en tres ocasions. Igual que la seva germana, l'any 1960 participà en les Olimpíades de Roma. Va ser membre de l'equip nacional durant cinc anys i es retirà de la competició l'any 1962. A banda de la seva faceta esportiva, Elena Artamendi ha estat presidenta i vicepresidenta de la Federació Catalana de Gimnàstica i membre del Comitè tècnic de la Federació Espanyola. Cal remarcar també el seu vessant de jutgessa de gimnàstica. Ha estat jutgessa titular de l'equip nacional durant deu anys, tot assistint a dos Campionats del Món i a dues copes d'Europa. Es retirà als Jocs Olímpics de Barcelona'92 com a jutgessa. Ha estat considerada per la Federació Internacional de Gimnàstica (FIG) entre les deu millors jutgesses del món.

Elena Artamendi ha rebut la Medalla de la ciutat de Barcelona i de la Diputació, i dues Medalles al Mèrit Esportiu de l'Estat com a gimnasta i com a jutgessa. Ha estat nominada en tres ocasions a la millor esportista nacional de l'any i té la Placa al Mèrit Gimnàstic de la Federació Catalana i de l'Espanyola, també com a gimnasta i com a jutgessa.

El 1963 Elena Artamendi, que seria sòcia del Barcino fins el 1996, va rebre un homenatge per part del Club on Francesc Fornés li imposà la Insígnia d'Or de l'entitat.

Renata Muller v. Rathlef va néixer a Barcelona. Filla i néta d'artistes, els seus antecedents familiars la van apropar sempre a aquelles disciplines esportives on el sentit artístic hi era present. Les seves arrels, que la influenciarien en l'aspecte esportiu i humà, també quedarien representades en les exposicions de pintura i fotografia que formen part de la seva polifacètica personalitat. Gràcies a les seves grans aptituds artístiques, seria guardonada en dues ocasions a la Biennal Internacional d'Esportistes en l'Art. Fou educada a l'Escola Nausica i a l'Escola Alemanya de Barcelona. Més tard anà a estudiar a Suïssa, on posteriorment obtingué el títol de professora diplomada en Gymnastique et Sport per l'École fédérale de Gymnastique et Sport EFGS de Macolin.

S'inicià esportivament en salts de palanca i trampolí, i l'any 1953 quedà campiona d'Espanya. Temps després, ingressà com a sòcia al Barcino i entrà a formar part de l'equip femení de gimnàstica. Juntament amb les germanes Elena i Montserrat Artamendi, donaria grans èxits al Club amb la conquesta de diversos campionats d'Espanya.

El 1960 fou seleccionada per l'equip espanyol de gimnàstica per participar als Jocs Olímpics de Roma i ocupà la primera plaça entre les gimnastes espanyoles, tot consolidant així els seus quatre títols de campiona d'Espanya absoluta. A més, fou entrenadora nacional de gimnàstica, jutgessa internacional i actualment és professora titular de gimnàstica esportiva a l'INEFC de Barcelona.

El febrer de 2003 la Generalitat de Catalunya li va concedir la Medalla de l'Esport català com a reconeixement a la seva trajectòria esportiva.

1972 Equip de bàsquet del Club. Darrere d'esquerra a dreta, Mezquita, Campillo, Sàmper, Comas i Ferrer; davant, Creixell, Pastells, Jolonch, Delval i Escudé

1973 Equip de bàsquet infantil. Darrere d'esquerra a dreta, Martorell, M. Margets i Llinàs; davant, Ferrer, J. Margets i A. Margets

aconseguí l'ascens a segona divisió nacional i també es van aconseguir els campionats d'Espanya i de Catalunya en segona i tercera categoria respectivament. L'equip sènior es proclamà vencedor del Campionat Provincial el 1972, la qual cosa comportava l'ascens a la tercera divisió nacional. Altres jugadors destacats que es van formar al Barcino són: Narciso Dausa, Gonzalo Gastón, Gustavo Gibert, José Gómez Echevarría, Manuel Gómez Lladó, Alfons Juyol, Javier Puig, Antoni Riumbau, Jordi Samper i Jaume Valentí.

Després d'un parèntesi de total inactivitat, l'any 1967 ressorgia el bàsquet femení en el Barcino i la temporada següent s'inscrivien en campionats oficials. L'equip femení debutà el 1970 en la Lliga Nacional de bàsquet, competició de la màxima categoria. El mateix any les dones es van proclamar campiones de Catalunya i amb aquest triomf l'equip ascendia a primera divisió.

La secció de natació es va crear després de la construcció de la piscina, que el 1967 ja era una realitat. El Club no trigà a donar la resposta adequada organitzant curssets i endegant l'escola de natació que va permetre que es formessin esportistes i equips. Els aspectes esportius i recreatius s'anirien conjugant dins d'una pedagogia que incloïa curssets de natació i de socorrisme. El Barcino també va començar a organitzar campionats socials de natació per a socis actius en diferents categories: infantils, juvenils, veterans i súperveterans.

1975 Equip de futbol del Club

Equip de futbol amateur A del Club

Les diferents disciplines, en primera línia de competició

Als anys seixanta tots els conjunts amateurs representatius del Barcino anaven sumant brillants actuacions en les diferents disciplines esportives. El més rellevant era que els equips juvenils i infantils ja encapçalaven classificacions, cosa que assegurava la successió de jugadors.

El 1967, entre totes les seccions, hi havia un total de 41 equips que intervenien en competicions. Gairebé tots els seus components procedien de les escoles del Club, que comptaven amb un total de 15 professors. Un altre valor a destacar que compensava l'esforç realitzat era que entre totes les modalitats esportives, el Barcino ja havia aconseguit gairebé 300 títols: 68 d'Espanya, 123 de Catalunya i 105 en concursos nacionals i internacionals. Un palmarès que venia reconegut per les 19 mencions honorífiques que fins aleshores diferents organismes havien concedit a l'entitat o als seus jugadors.

L'any 1969 el president de la Federació Catalana de Futbol, Pablo Porta, va imposar al president del Barcino, Francesc Fornés, la Insígnia d'Or de la Federació en reconeixement als mèrits assolits pel Club en l'àmbit regional a través dels seus equips de futbol. Aquella temporada els equips aficionats i l'equip juvenil s'havien proclamat campions de Catalunya.

En ocasió d'aquell homenatge, Pablo Porta va explicar que “si un dia s'hagués de buscar la paraula amateur en un diccionari futbolístic, la definició no podria ser altra que jugador del Barcino”.

La pràctica del futbol s'havia iniciat al Barcino el 1947 amb un partit entre directius i socis, i a partir d'aquell moment el futbol sempre fou present en la vida del Club.

1955 Conferència col·loqui de porters de futbol. D'esquerra a dreta, Martorell, Zamora, Loren, Ramallets i Rovira

1956 Conferència del soci Federico Udina

El 1969 el Barcino ja comptava amb 12 seccions esportives: tennis, hoquei sobre patins, bàsquet, futbol, tennis de taula, esquí, gimnàstica, natació, petanca, bridge, futbol sala i billar.

Aquests esports es practicaven en categories sèniors, júniors i infantils, masculines i femenines.

Totes aquestes disciplines esportives estaven federades excepte la secció de futbol sala perquè, en no existir federació, actuava a nivell recreatiu. La natació i la gimnàstica, tot i que no tenien equip en competicions oficials, estaven degudament federades. L'any 1970 es treballava activament en la constitució de la secció d'escacs. Aleshores ja hi havia gairebé 500 inscrits en les diferents activitats, i entre ells molts campions que donaven èxits a l'entitat. El 1969, les escoles esportives que tenien en funcionament eren les de tennis, hoquei sobre patins, tennis de taula, natació i esquí, amb el seu complement comú de gimnàstica especialitzada, dirigides totes elles per professors competents i experimentats. Entre les restants activitats socials mereix especial menció l'escola de bridge, que dia a dia anava adquirint major importància pel que fa al nombre d'assistents i la millora del nivell tècnic del seu joc.

Les seccions esportives, sempre en gran activitat, i les escoles feien que en l'àmbit essencialment amateur el Barcino fos considerat com el primer club polisportiu d'Espanya.

Joaquim Muntanola i els seus fills. Joaquim Muntanola Puig va néixer el 9 d'abril de 1914 a Barcelona. Soci del Club Tennis Barcino des dels inicis a la seu d'Alfons XII, ha estat especialment popular entre la resta dels associats per la seva capacitat artística i per l'aplicació del seu art en relació al propi Club: va crear la famosa auca del Barcino, va escriure la lletra original de l'himne del Club i també pels seus dibuixos plens d'humor. L'any 1958 va tenir lloc al Club Tennis Barcino la primera exposició de dibuixos de Joaquim Muntanola. Abundaven els temes esportius, i, per sobre de tot, els famosos problemes de tennis, que Muntanola sempre va saber captar amb fi humorisme.

Els seus fills Xavi, Jordi i Víctor Muntanola Bosch, vinculats al Barcino des que eren nens, han tingut una faceta més esportiva i menys humorística que la del seu pare. El fill gran, Xavi, ha estat un gran esportista en diferents disciplines. En tennis quedà subcampió de Catalunya individual en categoria infantil i en júnior. Fou subcampió de tennis de Catalunya júnior en dobles i dues vegades campió de Catalunya en tennis de taula infantil en dobles. Integrant de l'equip de segona i de tercera categoria del Club en les dues disciplines, aconseguí guanyar diversos títols en el Campionat social del Barcino. En futbol sala fou campió social en diverses ocasions i en bàsquet fou jugador del primer equip del Barcino i jugador del FC Barcelona. Des de fa vint-i-cinc anys viu a Madrid.

El fill mitjà, Jordi, és soci actiu del Barcino des de fa 50 anys. Gràcies als consells del mestre Domingo Tapiolas, en tennis va obtenir una gran part dels seus èxits. Durant dos anys seguits fou campió infantil de Catalunya en individuals i dobles. Aconseguí títols socials en individuals, en dobles i en mixtos en diferents categories. Entre els seus triomfs més destacats figura el Campionat d'Espanya i el de Catalunya per equips de primera categoria, amb un especial record a aquest últim ja que per primera vegada a la història del Barcino es conqueria el campionat de

Catalunya de primera categoria al Tennis Barcelona. Arribà a ser el número 6 de segona categoria quan a Espanya només hi havia 15 jugadors de primera, incloent els jugadors de Copa Davis. També ha format part de l'equip de veterans júnior del Club, amb el qual ha quedat campió de Catalunya i d'Espanya, i ha estat representant de l'equip espanyol en el campionat del món celebrat a Itàlia.

Quan encara era un nen, els mestres de tennis de taula Dueso, Aguerri, Salomó, i Nacha Hospital, entre d'altres, acceptaven jugar amb ell, la qual cosa li va deixar al Jordi un record inesborrable. La Federació Catalana de Tennis de Taula per primera vegada va autoritzar que un infantil jugués a segona categoria. Durant tres anys seguits va aconseguir ser campió infantil de Catalunya en individuals, i en dobles en dues ocasions. Per equips fou campió d'Espanya de primera categoria, campió de Catalunya de primera i en dobles, i en segona categoria per equips. A més, aconseguiria títols socials en individuals, en dobles i en mixtos. Fou, a més, un gran aficionat al futbol sala, esport amb el qual quedà campió social en diverses ocasions en el mateix equip que el seu germà Xavi. En aquest sentit, Jordi té la satisfacció d'haver guanyat partits amistosos a jugadors del primer equip del Barça com Vicente, Pereda, Zaballa i Goywaerts, entre d'altres.

El germà petit, Víctor, des de fa 40 anys és soci actiu del Barcino, club on ha practicat el tennis, el futbol sala i el futbol. El seu record més entranyable és l'antiga pista polisportiva del Club, on passà moltes hores de la seva vida. Fou seleccionat pel Club per jugar el torneig de tennis de Montecarlo, juntament amb companys com Víctor Soler, Albert Martorell i Nacho Muntanola, entre d'altres. Fou integrant de l'equip júnior en els Campionats de Catalunya i de l'equip de veterans en els Campionats estatal i català. En futbol sala es proclamà en dotze ocasions campió social del Club, i també va jugar en l'equip de futbol del Barcino.

Pedro Ybern Miró va néixer a Barcelona el 15 de març de 1907 i morí el 18 de setembre de 1990. Les seves primeres passes pel Barcino les donà quan tenia dotze anys i feia d'aplega-pilotes en els partits de tennis que disputava la seva germana gran i els seus amics, quan el Club es trobava al carrer d'Alfons XII. Aleshores li deixaven raquetes amb les cordes trencades, però trigà a practicar-lo i passaren anys fins que un dia ingressà com a soci al Barcino instat per un bon amic i veí.

El seu pare, que fou fundador del Club Natació Barcelona juntament amb Bernat Picornell, li va transmetre el seu amor per l'esport. Pedro Ybern practicà moltes disciplines esportives, però les inquietuds del seu pare es van reflectir en ell i destacà especialment en natació. Seguí una línia de continuïtat i el 1928 aconseguí el segon lloc de la promoció militar en la Travessia del Port.

Al llarg de la seva trajectòria al Barcino, club del qual se'n sentia molt orgullós, es caracteritzà per ser un home d'esport i un dels socis que donà un suport més decidit a l'esport amateur, sempre fomentant la possibilitat de fer esport. A finals dels anys seixanta, i seguint l'exemple de la Penya Matinera, instituí el Trofeu Byly al Club Tennis Barcino per tal d'estimular aquelles persones que practicaven l'esport sense finalitat econòmica. Creà un guardó a l'alçada dels grans campions per a tots aquells que, degut a l'edat o a les ocupacions, ja no podien tenir un nivell de preparació i d'entrenament per a intervenir en concursos importants. Al principi Pedro Ybern també va participar en el trofeu, però mai no el va arribar a guanyar. Per ell la competició tenia sobretot la rúbrica de l'amistat i la simpatia.

Gran oferta d'activitats recreatives i culturals

El Club Tennis Barcino sempre ha considerat el vessant recreatiu de tanta importància com l'esportiu, per bé que no es projecta a l'exterior de la forma com ho fa l'esportiu. Per això sempre s'ha parlat del Barcino com a entitat polifacètica.

En aquest sentit, la integració dels socis en totes les seccions culturals i recreatives ha contribuït decisivament al creixement del Club.

Des dels inicis, tots els associats podien prendre part en les activitats de qualsevol de les àrees socials o culturals del Club, sempre obert a fomentar i a organitzar altres actes recreatius de l'interès dels socis.

Entre les activitats de tipus social que el Club organitzava en aquest període hi havia viatges i tota mena de sortides, planificades des de la Secció d'Excursions que existia des del 1955. També hi havia ral·lis, organitzats per la Secció de Motociclisme i Automobilisme; i la sala de jocs, que podien utilitzar-la els majors de 18 anys amb lliure entrada al Club. En l'apartat de concursos, s'organitzaven competicions de vestits i de disfresses, tant infantils com per a adults, o concursos de pintura per als més petits. A més, el Barcino sempre s'ha caracteritzat per preparar gran diversitat de festes: la festa de cap d'any, celebracions d'aniversaris, festes socials, visita dels Reis d'Orient per recollir les cartes dels fills dels socis, etc. Degut al gran nombre d'associats i familiars que assistien a les festes i a altres actes recreatius, en especial els diumenges a la tarda, el novembre de 1955 la junta acordà no admetre convidats, excepte en aquells actes que es determinés expressament. Només en podien prendre part totes aquelles persones que tinguessin el corresponent carnet de lliure entrada, segons acord establert per la junta a mitjans del 1955.

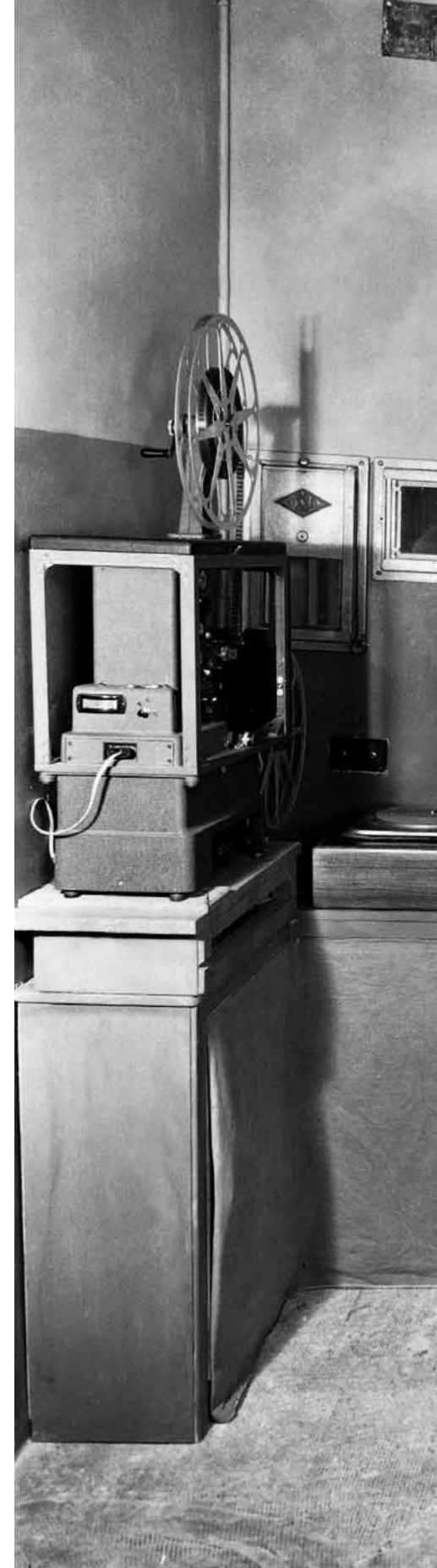
Els èxits esportius del Club Tennis Barcino des del començament es van complementar perfectament amb l'organització d'activitats culturals com exposicions, campionats d'escacs, conferències de tot tipus impulsades per Federico Odina i Ramon Cruells, col·loquis, sessions cinematogràfiques, representacions teatrals, i altres actes culturals que despertessin l'interès dels socis. En definitiva, el Barcino era una veritable societat esportiva.

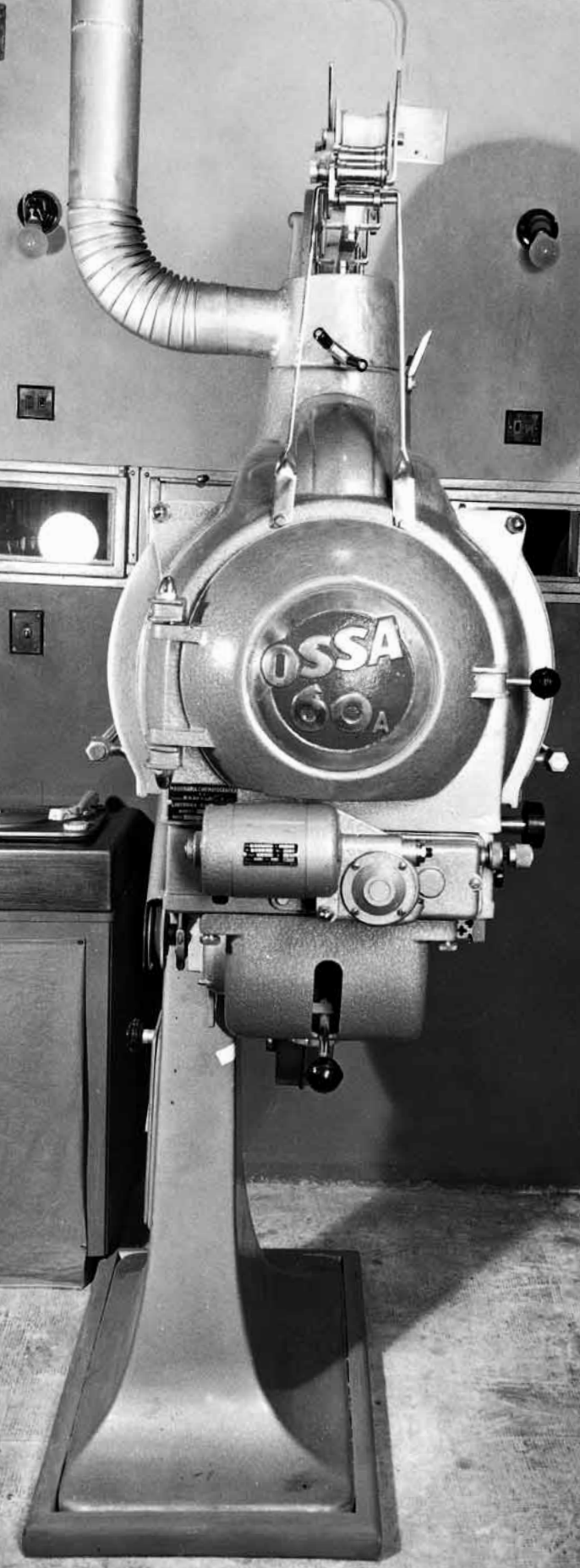
El 1955 estaven en funcionament les següents seccions dins de la Comissió Recreativa: teatre, literatura, música i audicions, cine amateur, fotografia, dibuix i pintura. Des de la seva creació, la secció recreativa es va anar superant cada vegada més en les seves activitats. Amb el desig que tots els socis hi trobessin alguna activitat comú a les seves afeccions, el 1955 va posar en marxa la Productora cinematogràfica Club Tennis Barcino. El mes d'octubre

d'aquell any des del butlletí de l'entitat aquesta secció feia una crida als socis que volguessin prestar la seva col·laboració i així poder formar l'equip tècnic, literari i artístic de la productora, ja que en breu començarien a rodar-se les proves. A més, la productora organitzava concursos de guions entre els socis aficionats, concursos nacionals de cine amateur i projectava els propis films. De fet, l'àrea de cinema del Club era una de les més variades i una de les que gaudia de més vitalitat. De la mà de Joan Maria Ribas es van organitzar cicles de cine club, cine espectacle, cine fòrum i projecció de documentals. Les sessions cinematogràfiques infantils i per a adults durant els caps de setmana es complementaven amb la resta de les seccions culturals. S'oferien cicles de conferències amb projecció de diapositives, celebració de concerts i recitals –de vegades fins i tot amb la col·laboració d'artistes del Gran Teatre del Liceu–, concursos i exposicions de dibuix i pintura, fotografia, i mostres de filatèlia. Eduardo Jover, que el 1953 havia realitzat una pel·lícula en súper 8, va ser un altre gran impulsor i animador de les seccions de [Cine i Fotografia](#). El 1955, i amb el desig d'estreñer la relació entre els associats amants de l'art de la fotografia, es va organitzar el Primer Concurs Social Fotogràfic del Club Tennis Barcino. En el certamen, de temàtica lliure, hi van concórrer prop d'un centenar d'obres, les quals es van mostrar en l'exposició. El concurs tindria caràcter anual i posteriorment el Club organitzaria exposicions nacionals de fotografia. També el 1955 es va instituir amb gran èxit el Primer Concurs Exposició de [Dibuix i Pintura](#) amb l'objectiu de fomentar i estimular les afeccions artístiques dels socis i donar relleu a les seves creacions. El delegat de la secció de Dibuix i Pintura fou Víctor Ibáñez, qui el 1956 impulsaria l'organització de la primera exposició d'art.

A principis de 1956 la [Secció Literària](#) va organitzar un certamen entre els socis del Barcino amb diversos premis de poesia, narracions o contes. Des d'aquesta secció aquells que ho volguessin podien publicar els seus escrits o poemes en el butlletí, i fins i tot alguns ja des de l'any 1955 estaven escrits en català, per bé que la llengua del butlletí era el castellà.

L'interès per la [Filatèlia](#) va arribar al Barcino de la mà d'Andreu Valdeperas Ros, membre de la junta del Cercle Filatèlic i Numismàtic de Barcelona, qui entrà al Club el 1955. Introduí la seva afeció pels segells i es convertí en el president de la Secció de Filatèlia, a través de la qual els socis podien conèixer els preus, consultar catàlegs i tota classe d'informació filatèlica, així com disposar d'assessoria de compra o venda de les seves col·leccions. Des dels anys cinquanta aquesta àrea va organitzar diverses exposicions, primer de caràcter social i més tard d'àmbit nacional, amb gran qualitat i molta participació d'expositors en totes elles, que van merèixer grans elogis de la premsa

1965 Cabina de projecció cinematogràfica del Club

1967-9 Diversos sobres de la Secció Filatèlica del Club

local. Sens dubte, l'expansió i l'èxit de la Secció de Filatèlia van contribuir al prestigi que gaudeix l'entitat. L'any 1957 Joan Maria Ribas havia organitzat la Primera Exposició Filatèlica del Club, i a principis del 1960 se celebraria la III Exposició Filatèlica del Tennis Barcino, dedicada a la temàtica dels esports, que constituiria la primera exposició amb caràcter nacional.

Fins el 1965 el Barcino també comptava amb una *Secció Teatral*, l'impulsor de la qual fou Lluís Guiamet, actor líric que aportà la seva gran experiència. Arribà a formar un quadre de trenta actors que van assolir un excel·lent resultat en la representació d'obres clàssiques i comèdies distretes que omplien el local. Les activitats teatrals de la secció es van desplegar en diferents etapes, tot alternant amb períodes d'inactivitat, fins que el 1965 es van aturar i ja no es reprendrien fins trenta anys després. En la primera etapa, en el local on hi ha el bar s'improvisava, amb cortines, un escenari per als actors i el saló principal es destinava als socis que assistien a les representacions. Sovint els diumenges a la tarda se celebraven festivals, on es feien jocs de mans, cançons o números aïllats. Eren unes vetllades agradables i familiars, amb un gran èxit de públic. Una segona etapa començà el 1956, quan s'aconseguí la col·laboració d'Enric Pons per portar la Direcció Escènica i Artística i posar en escena obres d'autors rellevants.

A finals de 1960 va néixer en el Barcino l'*Espai de l'Art*, on s'anirien publicant una sèrie de comentaris relatius al món de l'art. Amb aquestes publicacions, lluny d'establir principis inqüestionables, es pretenia únicament expressar un punt de vista que, com a particular, seria susceptible de controvèrsia i apreciació. Aquest espai naixia amb la finalitat d'incrementar en la mesura de les possibilitats un major interès per l'art. Un dels principals organitzadors també en fou Joan Maria Ribas.

Representació teatral a la seu del Club

1954 Primer butlletí de la segona època del Club

Neix el butlletí del Club Tennis Barcino

Des dels inicis l'entitat va voler tenir el seu propi òrgan d'expressió per tal de mantenir informats els associats de tots els aspectes relacionats amb el Club, tant pel que fa a l'àmbit esportiu com als aspectes socials. Després de les circulars de la primera etapa, alguns socis van emprendre la tasca editorial de crear una publicació amb esforç i dedicació.

El creixent desenvolupament de l'obra del Barcino, les múltiples activitats esportives i recreatives en què es manifestava, la necessitat de mantenir entre els seus associats els forts llaços d'unió que caracteritzaven el reduït grup que sorgí de les cendres de l'antic Club del carrer d'Alfons XII, i que van constituir la base fonamental del seu èxit, va portar la junta directiva a crear la revista del Club Tennis Barcino. L'objectiu era difondre mensualment els desigs i aspiracions de l'entitat, explicar les victòries dels seus representants i les anècdotes de cada dia, i fomentar la vida social del Club en les seves diferents activitats per formar una gran família.

Així, el maig de 1954 va aparèixer per primera vegada el butlletí de la segona època. Aquell modest exemplar del número 1 del Butlletí del Club Tennis Barcino publicava una declaració de principis, els projectes d'obres i millores, així com unes ressenyes d'activitats esportives –tennis, hoquei sobre patins, tennis de taula i bàsquet– i socials. Tot i que va tenir una periodicitat irregular fins l'any 1985, el fet és que al llarg dels anys el Club ha mantingut amb continuïtat els continguts de la publicació, que des del principi fou un èxit i els associats la van acollir amb satisfacció.

1959 Entrega de la Copa Stadium a Carles Schilt, president del Club

Juan Antonio Samaranch entrega la Copa García Doctor a Bernat Picornell, president de la Federació Espanyola de Natació

Entrega de la Copa d'Ybarra al pare de Joaquim Blume

Del prestigi esportiu al reconeixement social

Els esforços realitzats pel Club T nis Barcino en el creixement patrimonial de l'entitat, en la millora de les seves instal·lacions, i en el desenvolupament d'activitats esportives, socials i culturals, van obtenir el seu reconeixement. Entre les múltiples mencions honorífiques que va rebre el Club durant aquesta etapa en destaquen dues: la Copa Stadium i la Placa al Mèrit Esportiu, com a públic reconeixement de la tasca realitzada per l'entitat en la defensa de l'esport amateur.

El 1959 el Club obtenia la Copa Stadium, concedida per l'Estat a través de la Delegació Nacional d'Educació Física i Esports. Aquest valuós trofeu premiava la societat esportiva que més s'hagués distingit entre totes les d'Espanya pel seu esforç en el foment de l'esport amateur.

En la consecució d'aquest guardó, el màxim que se li atorgava a un club esportiu, va tenir un pes específic la tasca portada a terme pel Club durant els set anys anteriors. L'acte solemne de lliurament de la Copa Stadium, instituïda el 1923, va tenir lloc al mateix Barcino l'11 de desembre de 1960. Juan Antonio Samaranch, aleshores Delegat Regional d'Educació Física i d'Esports, fou l'encarregat de lliurar al Club el prestigiós guardó.

Per la seva banda, el dia 23 d'abril de 1964, el Ministre d'Informació i Turisme oferia al Barcino la [Placa al Mèrit Esportiu](#), concedida per la Diputació Provincial de Barcelona. El guardó premiava els seus mèrits com a entitat polisportiva mod lica, que amb les seves instal·lacions contribuïa al foment de l'esport tant provincial com nacional.

Anteriorment, l'any 1954, s'havia concedit la [Medalla de Plata de la ciutat al Mèrit Esportiu](#) a Alicia Guri i a Mercè Solsona, campiones de tennis de taula del Barcino, en un acte solemne celebrat el 20 de gener en l'històric Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona.